

Informator

Poznańskiej Akademii Bezpieczeństwa

*cis
Centrum Inicjatyw Senioralnych

NFZ

Narodowy Fundusz Zdrowia
Wielkopolski Oddział Wojewódzki w Poznaniu

Wojewódzki Inspektorat Farmaceutyczny
w Poznaniu

POZnań*

Opracowanie merytoryczne:

Centrum Inicjatyw Senioralnych w Poznaniu

Wydział Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego Urzędu Miasta Poznania

Komenda Wojewódzka Policji w Poznaniu

Wojewódzki Inspektorat Farmaceutyczny w Poznaniu

Wojewódzki Inspektorat Inspekcji Handlowej w Poznaniu

Wojewódzka Stacja Sanitarno-Epidemiologiczna w Poznaniu

Komenda Wojewódzka Państwowej Straży Pożarnej w Poznaniu

Izba Skarbowa w Poznaniu

Wojewódzka Stacja Pogotowia Ratunkowego SP ZOZ w Poznaniu

Wielkopolski Oddział Wojewódzki NFZ

Wydrukowano ze środków finansowych Urzędu Miasta Poznania

WPROWADZENIE

Poczucie bezpieczeństwa osiągamy poprzez dbałość o wiele wymiarów naszego życia. Staramy się otaczać przyjaznymi ludźmi, dbamy o przytulność naszych domów, utrzymujemy życzliwe stosunki z sąsiadami. Wiele jest jednak spraw i tematów, które wydają się szczególnie istotne w okresie późnej dorosłości, kiedy bieg życia nabiera tempa spacerowego, częściej bywamy sami, częściej też samodzielnie dbamy o życiową codzienność.

Z myślą o tych aspektach życia, które mogą przyczynić się do zwiększenia poczucia komfortu i bezpieczeństwa najstarszych poznaniaków i poznanianek, oddajemy w Państwa ręce Informator Poznańskiej Akademii Bezpieczeństwa. Broszura powstała we współpracy Centrum Inicjatyw Senioralnych i Wojewódzkiej Komendy Policji, przy współudziale Wydziału Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego Urzędu Miasta, Wojewódzkiego Inspektoratu Farmaceutycznego w Poznaniu oddział Konin, Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Poznaniu, Komendy Wojewódzkiej Państwowej Straży Pożarnej w Poznaniu, Izby Skarbowej w Poznaniu, Wojewódzkiej Stacji Pogotowia Ratunkowego SP ZOZ w Poznaniu oraz Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ. Dzięki kompleksowemu i wielostronnemu spojrzeniu na temat bezpieczeństwa znajdą tu Państwo przydatne informacje zarówno na temat bezpieczeństwa finansowego, jak i zdrowotnego, drogowego, farmaceutycznego, pożarowego i wielu innych.

Informator jest integralną częścią działań związanych z powołaniem w listopadzie 2016 roku Poznańskiej Akademii Bezpieczeństwa. Wspólnie ze ekspertami i ekspertkami wielu dziedzin przedsięwzięliśmy liczne i różnorodne inicjatywy na rzecz zwiększenia bezpieczeństwa seniorów i senierek. Mamy nadzieję, że spotkają się one z Państwa życzliwym przyjęciem.

Zachęcamy Państwa do uważnej lektury Informatora, do dzielenia się wiedzą w nim zawartą z przyjaciółmi, sąsiadami i rodziną. Dbajmy o siebie i pamiętajmy o tym, że wiedza daje nam poczucie kontroli nad naszym życiem, a to z kolei pozwala nam cieszyć się codziennością i oddychać pełną piersią!

Wojciech Bauer
Dyrektor Centrum Inicjatyw Senioralnych

ZAGROŻENIA BEZPIECZEŃSTWA

OSZUSTWA

Policja odnotowuje coraz więcej oszustw, w których pokrzywdzonymi są osoby starsze. Oszuści wchodzą do mieszkań pod różnym pretekstem np. z prośbą o wodę, ofertą sprzedaży artykułów przemysłowych, powołują się na pracowników administracji, przedstawiciele różnych służb, urzędników, przedstawiają się jako np. listonosz, policjant, pracownik: ZUS, pomocy społecznej, pogotowia ratunkowego, gazowni, zakładu energetycznego albo innych instytucji.

Powszechnym przykładem tego typu przestępstw jest oszustwo lub kradzież „na wnuczka”, „na kolegę” lub „na litość”. Inaczej mówimy o nich „oszustwa na legendę”. Czynów tych dopuszczają się młodzi ludzie, którzy wcześniej rozpoznają sytuację rodzinną i materialną ofiary.

SENIORZE, SENIORKO! TO WARTO WIEDZIEĆ!

- Przy przestępstwach **„na kolegę”** – oszuści podają się za kolegę syna lub córki. Swoją pewnością siebie i informacjami, którymi dysponują udaje im się wzbudzić zaufanie, wprowadzić w błąd zaskoczoną osobę, a następnie wyłudzić od niej pieniądze.
- W przestępstwach **„na wnuczka”** – przeważnie sprawcy dzwonią na telefon domowy, przedstawiając się jako wnuk, wnuczka, siostrzeniec lub siostrzenica (głos w telefonie jest zniekształcony, dlatego może się wydawać, że faktycznie dzwonią te osoby). Tłumaczą „dziadkowi” lub „babci”, że są np. na giełdzie i mają niepowtarzalną okazję zakupu samochodu po bardzo okazjonalnej cenie. W związku z tym proszą o pożyczkę pieniężną. Oszuści twierdzą, że nie mogą przyjechać po pieniądze, podając jakiś błahy powód i informują, że

wyślą po nie swojego dobrego znajomego lub kolegę. Po jakimś czasie znajomy „wnuczka” zjawia się w mieszkaniu ofiary po pieniądze.

- Przy przestępstwach „na litość” – do mieszkań pukają osoby, które proszą o coś do jedzenia lub picia twierdząc, że np. niedawno zmarł im ojciec, a matka przebywa w szpitalu. Seniorzy nie zastanawiając się ani przez chwilę nad udzieleniem pomocy przygotowują posiłek, a w tym czasie oszuści okradają mieszkanie.
- Sprawcy, przedstawiając się jako **pracownicy pogotowia ratunkowego** wchodzą do domów pod pretekstem, że są z pogotowia ratunkowego i przyjechali po pieniądze na zakup krwi potrzebnej do przeprowadzenia operacji syna, który uległ wypadkowi w pracy. Zaskoczone i zdenerwowane ofiary, ani przez moment nie zastanawiając się nad potwierdzeniem tych faktów przekazują przestępcy pieniądze.
- Oszuści podają się za **pracowników pomocy społecznej, urzędu skarbowego, ZUS-u** twierdząc, że potencjalna ofiara otrzymała świadczenia pieniężne lub materialne, zwrot podatku, większą emeryturę lub rentę. W celu uzyskania gotówki nakazują uiścić opłatę manipulacyjną lub dać pieniądze na zakup znaczków skarbowych. Działanie to ma na celu wskazanie przez domownika miejsca, gdzie są przechowywane pieniądze.
- Podobne działania mogą być wykorzystane przez **domokrądców** oferujących do sprzedaży tanie towary lub też przez osoby przynoszące „dobrą nowinę” o wygranej w różnego rodzaju konkursach lub loteriach. Z chęci zysku lub z powodu własnej naiwności można w tego typu sytuacjach łatwo stać się ofiarą oszustów.
- Sprawcy oszustw mogą także podszywać się pod **funkcjonariuszy policji lub straży miejskiej**. Informują nas, że np. ktoś z rodziny nie ma pieniędzy, żeby zapłacić za mandat. Mogą też twierdzić, że ktoś z rodziny popełnił przestępstwo lub jechał samochodem pod wpływem alkoholu. Sugerują, że sprawę można załatwić „polubownie”, by chęć pomocy bliskim skłoniła nas do wręczenia pieniędzy nieuczciwym „przebierańcom”.
- Sprawcy mogą wejść do mieszkania również **pod pretekstem pomocy** we wniesieniu ciężkich zakupów do domu – są to często, spr-

wiające wrażenie miłych i sympatycznych, nastolatki bądź też dobrze ubrane, elegancko wyglądające osoby, które wzbudzają nasze zaufanie.

- Oszuści niedawno **zmodyfikowali metodę swojego działania**. Dzwoniąc na numer stacjonarny i nawiązując rozmowę ze starszą osobą podszywają się pod któregoś z członków rodziny. Po chwili jednak przerywają połączenie. Bardzo szybko telefon ponownie dzwoni. Tym razem przestępca podaje się za policjanta, funkcjonariusza Centralnego Biura Śledczego lub Centralnego Biura Antykorupcyjnego. Oszust przekonuje starszą osobę, że rozpracowuje zorganizowaną grupę przestępczą i prosi, aby mu w tym pomóc. Ta pomoc ma polegać na przekazaniu gotówki. Dzięki temu będzie można zatrzymać prawdziwych przestępców oszukujących starsze osoby na tzw. „wnuczka”.

W rzeczywistości są przestępcami niemającymi nic wspólnego z policją. Jedynym ich celem jest wzbogacenie się kosztem ludzkiej krzywdy. Po przekazaniu pieniędzy lub wpłaceniu ich na wskazane przez oszusta konto wszelki kontakt z przestępcami się urywa. Dopiero wtedy pokrzywdzony orientuje się, że padł ofiarą oszusta. Oszuści informują starsze osoby, aby, udając się do banku w celu wypłaty pieniędzy nie mówili kasjerom i obsłudze placówek bankowych w jakim celu to robią. Oszuści starają się przekonać starsze osoby, że pracownicy banków również należą do grupy przestępczej i dlatego nie wolno ich o niczym informować.

To tylko wybrane sytuacje, które mogą się przytrafić. Pomysłowość przestępców nie zna granic.

W takich przypadkach należy niezwłocznie kontaktować się z policją, dzwoniąc na numer alarmowy 997 lub 112. Uwagi i spostrzeżenia zawsze można przekazać dzielnicowemu.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Dystans, ostrożność i czujność również co do przekazywanych informacji spowodują, że nie staniesz się ofiarą oszusta!

Zanim otworzysz drzwi:

- Spójrz przez wizjer w drzwiach lub przez okno – kto to?
- Jeśli nie znasz odwiedzającego – spytaj o cel jego wizyty, zapnij łańcuch zabezpieczający (jeśli zdecydujesz się na otwarciu drzwi) oraz poproś o pokazanie dowodu tożsamości lub legitymacji służbowej. Twoja ostrożność i nieufność nie zrazi uczciwej osoby. Dokumenty sprawdzaj uważnie.
- W razie wątpliwości umów się na inny termin, sprawdzając uprzednio w administracji osiedla lub odpowiedniej instytucji wiarygodność odwiedzającego.
- Jeżeli gość staje się natarczywy, zadzwoń po policję lub zaalarmuj sąsiada lub kogoś z rodziny. Postaraj się zapamiętać jak najwięcej szczegółów np. wygląd nieznajomego, numery i markę samochodu, którym ewentualnie przyjechał.
- Jeśli musisz kogoś wpuścić, nie zostawiaj go ani na chwilę samego w mieszkaniu, najlepiej aby towarzyszyli Tobie wtedy sąsiedzi. Będąc w domu przestrzegaj podstawowych zasad:
Nie przeprowadzaj żadnych transakcji z akwizytorami i inkasentami. Twój dom, Twoja twierdza.
- Nie przechowuj w mieszkaniu dużych kwot pieniędzy ani wartościowych przedmiotów, a zwłaszcza w tzw. typowych miejscach (szafka kuchenne, bielizniarki, barek itp.).
- Jeżeli przechowujesz pieniądze w domu, to schowaj je w miejscu trudno dostępnym. Nie informuj nikogo, którego dnia otrzymujesz emeryturę lub rentę, ile masz oszczędności i gdzie je przechowujesz.

Jeśli jesteś poza domem:

- Unikaj miejsc mało uczęszczanych, tzw. skrótów, szczególnie w porze wieczorowo-nocnej.
- Nie noś ze sobą dużych kwot pieniędzy – jeżeli już musisz, postaraj się, aby towarzyszył Tobie ktoś z rodziny bądź znajomych.
- Bądź uważny, kiedy wokół Ciebie nagle, bez powodu, zrobi się tłoczno – to często używana przez kieszonkowców metoda odwracania uwagi (stosowana w tramwajach, autobusach, sklepach).
- Gdybyś został zaatakowany – rób to, co każe Tobie napastnik, oddaj mu wszystkie przedmioty, których zażąda.

- Nie walcz z przestępcą.
- Najważniejsze, żebyś zachował to, co najcenniejsze – czyli Twoje zdrowie i życie.
- Bądź czujny, jadąc środkami komunikacji miejskiej. Zwracaj uwagę na tłok – może być sztuczny. Trzymaj torebkę obejmując ją od spodu.
- W tramwaju lub autobusie siadaj jak najbliżej kierowcy.
- Nie rozmawiaj przez komórkę w środkach komunikacji.
- Wieczorem unikaj źle oświetlonych miejsc.
- Wchodząc do klatki schodowej miej przygotowane klucze, aby nie szukać ich w torbie przed wejściem do mieszkania.
- Wypłacaj pieniądze z banku lub bankomatu o takiej porze dnia, kiedy jest jasno, a na ulicach jest dużo ludzi.
- Płacąc za zakupy nie pokazuj całej zawartości portfela.
- Nie rozmawiaj o swojej sytuacji rodzinnej, ekonomicznej z przypadkowo poznanymi osobami.
- Nie izoluj się – nie trać więzi z rodziną i przyjaciółmi.
- Szukaj informacji (internet, prasa, radio, telewizja, instytucje gromadzące i przetwarzające informacje).
- Bądź otwarty na tzw. myślenie krytyczne. Nie chodzi tu o postawę „krytykanta”, któremu wszystko się nie podoba i który zawsze ma swoje zdanie. Chodzi tu raczej o postawę badacza, który poszukuje prawdy.

PRZEMOC

- **Fizyczna** – naruszanie nietykalności fizycznej. Przemoc fizyczna jest celowym zachowaniem powodującym uszkodzenie ciała lub niosącym takie ryzyko np.: popychanie, szarpanie, ciągnięcie, szturchanie, klepanie, klapsy, ciągnięcie za uszy, włosy, szczypanie, kopanie, bicie ręką, pięścią, uderzenie w twarz – tzw. „policzek”, przypalanie papierosem, duszenie, krępowanie ruchów itp.
- **Psychiczna** – naruszenie godności osobistej. Przemoc psychiczna zawiera przymus i groźby, obrażanie, wyzywanie, osądzanie, ocenianie, krytykowanie, straszenie, szantażowanie, grożenie, nieliczenie się z uczuciami, krzyczenie, oskarżanie, obwinianie, oczernianie,

krzywdzenie naszych zwierząt, czytanie osobistej korespondencji, ujawnianie tajemnic, sekretów, wyśmiewanie, lekceważenie itp.

- **Seksualna** – naruszenie intymności. Przemoc seksualna, (której przypadki również zgłaszane są w środowiskach seniorów i senierek) polega na zmuszaniu osoby do aktywności seksualnej wbrew jej woli, kontynuowaniu aktywności seksualnej, gdy osoba nie jest w pełni świadoma, bez pytania jej o zgodę lub gdy na skutek zaistniałych warunków obawia się odmówić. Przymus może polegać na bezpośrednim użyciu siły lub emocjonalnym szantażu, wymuszaniu współżycia, obmacywaniu, gwałcie, zmuszaniu do niechcianych praktyk seksualnych, nieliczeniu się z życzeniami partnerki/partnera, komentowaniu szczegółów anatomicznych, krytykowaniu sprawności seksualnej, wyglądu itp.
- **Ekonomiczna** – naruszenie własności. Przemoc ekonomiczna wiąże się z celowym niszczeniem czyjejs własności, pozbawianiem środków lub stwarzaniem warunków, w których nie są zaspokajane niezbędne dla przeżycia potrzeby np.: niszczenie rzeczy, włamanie do zamkniętego osobistego pomieszczenia, kradzież, używanie rzeczy bez pozwolenia, zabieranie pieniędzy, przeglądanie dokumentów, korespondencji, dysponowanie czyjąś własnością, zaciąganie pożyczek „na wspólne konto”, sprzedawanie osobistych lub wspólnych rzeczy bez uzgodnienia, zmuszanie do spłacania długów itp.
- **Zaniedbanie** – naruszenie obowiązku opieki ze strony osób bliskich. Jest formą przemocy ekonomicznej i oznacza np.: nieprzekazywanie środków na utrzymanie, pozbawianie jedzenia, ubrania, schronienia, brak pomocy w chorobie, nieudzielenie pomocy, uniemożliwienie dostępu do miejsc zaspokojenia podstawowych potrzeb: mieszkania, kuchni, łazienki, łóżka itp.

SPRAWDŹ CZY DOŚWIADCZASZ PRZEMOCY!

Czy zdarza się, że ktoś Tobie bliski:

- popycha, policzkuje, bije, szarpie Cię,
- traktuje w sposób, który Cię rani,

- obrzuca Cię obelgami, wyzwiskami,
- zmusza do robienia rzeczy, które są dla Ciebie poniżające,
- domaga się ograniczenia Twoich kontaktów z bliskimi, przyjaciółmi i znajomymi,
- kontroluje w pełni wszystkie wydatki w domu i każe się prosić o pieniądze,
- w przyпадку złości niszczy Twoją własność,
- skłania Cię do kontaktów seksualnych wbrew Twojej woli,
- grozi, że zrobi Tobie i Twoim bliskim krzywdę,
- uważa, że zasługujesz na takie traktowanie,
- uważa, że wszystkie powyższe rzeczy robi dla Twojego dobra?

Jeśli odpowiedział/aś twierdząco, chociaż na jedno pytanie, istnieje ryzyko, że doznasz przemocy ze strony bliskiej Ci osoby.

Zwykle osoba, która doznaje przemocy, bardzo boleśnie doświadcza jej skutków, a także skutków działania mechanizmów utrzymujących ją w sytuacji przemocy.

Na ogół, kiedy ofiara przemocy po raz pierwszy odważy się opowiedzieć o swojej sytuacji, bardzo się wstydzi, często jest przekonana, że „ma swój udział” w tym, że sprawca tak ją traktuje, sądzi, że tylko ona ma tak trudną sytuację życiową. Osoba stosująca przemoc, aby osiągnąć swoje cele, kontrolować sytuację i zaspokoić swoje potrzeby (według swojego planu) często winą za takie postępowanie obarcza ofiarę. Z kolei ofiara przemocy często trwa w nadziei na zmianę sytuacji.

Aby osoba doznająca przemocy mogła poradzić sobie ze swoją trudną sytuacją, są jej potrzebne skuteczne działania z zewnątrz. Te działania mogą pomóc uruchomić własne siły i zasoby osobiste, potrzebne do zatrzymania przemocy i samodzielnego radzenia sobie w życiu bez przemocy.

W przypadku zaistnienia przemocy zgłoś ten fakt:

- policjantowi,
- pracownikowi socjalnemu – przedstawicielowi pomocy społecznej,
- lekarzowi, pielęgniarce lub ratownikowi medycznemu,

- przedstawicielowi Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.

Osoby te są zobligowane do udzielenia Tobie pomocy!

**KIERUJ SIĘ ZASADĄ –
IM PRĘDZEJ, TYM LEPIEJ!**

ZADZWOŃ!

Pomoc Dla Ofiar Przemocy w Rodzinie:

801 12 00 02

**(infolinia działa od poniedziałku do soboty w godz. 8.00-22.00,
w niedzielę i święta w godz. 8.00-16.00).**

UZALEŻNIENIE OD ALKOHOLU

Uzależnienie od alkoholu jest jedną z wielu niebezpiecznych chorób, z jaką styka się polskie społeczeństwo. Według błędnych opinii rozpowszechnionych w naszym kraju uzależnienie od alkoholu (zwane alkoholizmem lub nałogiem alkoholowym) utożsamiamy z zaawansowaną degradacją fizyczną, psychiczną, duchową i materialną, będącą konsekwencją nadużywania alkoholu przez długi czas. Wciąż jeszcze niewielu Polaków zdaje sobie sprawę, że obraz człowieka, który utracił zdrowie, rodzinę, pracę i który leży na ziemi w stanie upojenia alkoholowego odnosi się do końcowego stadium choroby, która przecież rozwija się przez dłuższy czas pozornie bezobjawowo. W początkowych fazach uzależnienia człowiek normalnie funkcjonuje w wielu dziedzinach życia i zwykle tylko specjaliści są w stanie stwierdzić, że jest już uzależniony od alkoholu.

SENIORZE, SENIORKO ZACHOWAJ OSTROŻNOŚĆ! ALKOHOL CZĘSTO SŁUŻY JAKO SWOISTE REMEDIUM NA PRZYKRE ZDARZENIA W ŻYCIU

Zmiana wyglądu zewnętrznego, przejście na emeryturę, strata współmałżonka i przyjaciół, którzy kolejno odchodzą – mogą stanowić na tyle bolesne przeżycia, że nie potrafisz się do nich przystosować. Kiedy doświadczasz wielu strat możesz szukać pocieszenia w alkoholu.

Nagła zmiana trybu życia, z czym wiąże się np. przejście na emeryturę, powoduje, że zostajesz wyrwany z dotychczasowej rutyny. Bardzo często nie wiesz jak zorganizować sobie czas w ciągu dnia, który do tej pory wypełniały obowiązki zawodowe. Jeśli nie masz żadnego hobby i spędzasz całe dni w samotności, może się zdarzyć, że będziesz chciał poprawić sobie nastrój przy pomocy alkoholu.

Napoje wysokoprocentowe często też służą, jako środek dający ulgę w różnorodnych schorzeniach. Również sytuacja doświadczenia straty może powodować, że zdecydujemy się szukać pocieszenia w alkoholu.

Pogorszenie się wzroku lub słuchu, ogólny spadek sprawności fizycznej są często źródłem frustracji, bólu czy cierpienia psychicznego. Alkohol daje złudzenie łagodzenia tych negatywnych odczuć i może czasowo poprawić samopoczucie. Jest to jednak działanie wyłączeni na krótką metę. I nigdy nie jest bezkosztowe.

CZY WIESZ, ŻE ...

Stężenie alkoholu we krwi osób starszych jest większe średnio o 20% przy wypijaniu tej samej ilości alkoholu, co u człowieka w sile wieku. Wiąże się to ze zmniejszeniem ilości wody w organizmie oraz zwolnieniem tempa metabolizmu.

SYGNAŁY OSTRZEGAWCZE – KIEDY POWINIENEŚ/POWINNAŚ ZAREAGOWAĆ!

Picie alkoholu staje się problemem gdy:

- zwiększa się ilość i częstotliwość spożywania alkoholu,
- zmienia się funkcja picia i rola alkoholu w życiu (picie nie jest już tylko elementem wzorca kulturowego, ale staje się lekarstwem na stres, smutek, samotność, lęk),
- postępuje przywiązanie do sytuacji picia, życie koncentruje się na sytuacjach związanych z piciem, oczekiwaniem na moment picia, celebrowaniem picia, niepokojem w sytuacji niemożności napicia się,
- alkohol spożywany jest w nieodpowiednich sytuacjach, jak prowadzenie pojazdów, przy spożywaniu leków wchodzących w reakcje z alkoholem, pomimo chorób wykluczających spożywanie alkoholu itp.
- nasilają się incydenty upojenia,
- pojawia się zaniepokojenie piciem i uwagi krytyczne wyrażane przez osoby bliskie oraz sygnały sugerujące ograniczenie ilości lub powstrzymanie się od picia,

- używanie alkoholu staje się sposobem usuwania przykrych skutków poprzedniego picia (klinowanie),
- pojawiają się trudności w przypominaniu sobie, co się działo poprzedniego dnia w sytuacjach związanych z pićm,
- rosną negatywne konsekwencje nadużywania alkoholu, a mimo to picie jest nadal kontynuowane (źródło: www.parpa.pl)

ZASTANÓW SIĘ CZY WARTO!

- Nadmierne i systematyczne spożywanie alkoholu może powodować pogorszenie się Twojego stanu zdrowia – może wręcz powodować poważne zagrożenie dla życia – w szczególności jeśli przyjmuje się leki!
- Uzależnienie od alkoholu w wieku podeszłym jest przyczyną podwyższonych wskaźników śmiertelności z powodów somatycznych, takich jak: powikłania zatorowo-zakrzepowe, przewlekła choroba płuc, choroba nowotworowa układu oddechowego, marskość wątroby.
- Alkohol może powodować zachowania agresywne, co w efekcie może doprowadzić do konfliktu z prawem.
- Stan po spożyciu alkoholu może powodować u Ciebie stan obniżonej reakcji na zagrożenie, co powoduje, że łatwiej możesz stać się ofiarą przestępstwa (np. kradzieży lub pobicia).
- Stan upojenia alkoholowego powoduje, że świat wydaje się lepszy, piękniejszy... niestety wrażenia te są krótkotrwałe, a powrót do rzeczywistości okazuje się bolesny i rodzący jeszcze większe frustracje. Istnieje ryzyko, że z upływem czasu nie będziesz umiał/umiała poradzić sobie z najprostszymi problemami, a każda życiowa przeszkoda wyda się Tobie nie do pokonania.
- Nadużywanie alkoholu może sprawić, że odsuną się od Ciebie rodzina i przyjaciele.

NADUŻYWASZ ALKOHOLU? GDZIE SZUKAĆ WSPARCIA?

W Poznaniu działa wiele profesjonalnych poradni leczenia uzależnień i współuzależnień, do których można przyjść bez skierowania. Skonsultuj swoje wątpliwości, a pracownicy poradni na pewno zadbają o to, byś otrzymał pomoc, jakiej potrzebujesz. Poradnia to również dobre miejsce, jeśli cierpisz z powodu nadużywania alkoholu przez członka Twojej rodziny.

Wsparcie uzyskasz również we Wspólnocie Anonimowych Alkoholików. Wykaz spotkań oraz adresy poradni leczenia uzależnień znajdziesz w Punkcie Informacyjno-Kontaktowym AA.

PUNKT INFORMACYJNO-KONTAKTOWY AA

ul. Jana Henryka Dąbrowskiego 28 A

60-841 Poznań

email: pik010@aa.org.pl

To miejsce w którym działa:

Telefon Zaufania 61 853 16 16, codziennie 18:00-22:00

Infolinia AA tel. 801 033 242, czynna codziennie 8:00-22:00

BEZPIECZEŃSTWO W RUCHU DROGOWYM

PIESZY

Do większości wypadków, w których poszkodowanymi są piesi dochodzi z winy innych użytkowników dróg: na przejściach dla pieszych, skrzyżowaniach, chodnikach. Prawidłowe korzystanie z dróg i miejsc przeznaczonych dla pieszych daje więc jedynie złudne wrażenie bezpieczeństwa. Policyjne statystyki pokazują, że najbardziej niebezpieczną dla pieszych porą dnia jest wieczór, natomiast porą roku – jesień. Popołudniowo-wieczorny szczyt komunikacyjny w zestawieniu ze zmrokiem powoduje wiele zagrożeń dla pieszego seniora.

Pieszy jest tzw. niechronionym uczestnikiem ruchu drogowego, ponieważ w trakcie zderzenia z pojazdem nie chroni go nic. Kierowca może liczyć na zadziałanie poduszki powietrznej, chronią go pasy bezpieczeństwa itp. Pieszy jest narażony na najpoważniejsze konsekwencje, nawet przy mniejszych prędkościach pojazdu. Przy prędkości 50 km/h, pieszy ma około 50% szans na przeżycie, ale już przy prędkości około 80 km/h jego szanse na przeżycie są bliskie zeru.

Do największej liczby wypadków z udziałem pieszych dochodzi właśnie jesienią oraz wieczorem ponieważ:

- pieszy widzi samochód, ale nie zawsze kierowca widzi pieszego z uwagi na złą widoczność,
- na mokrej nawierzchni wydłuża się droga hamowania pojazdu,
- niekorzystna pogoda oraz zmrok przyczyniają się do obniżenia sprawności psychomotorycznej, powodując u wielu osób rozproszenie uwagi.

Zanim wejdiesz na ulicę:

- zatrzymaj się przy jej krawędzi. Spójrz w lewo, prawo i jeszcze raz w lewo – zasada ta jest bardzo prosta i niezwykle pomocna,
- nawiąż kontakt wzrokowy z kierowcą, żeby ocenić czy ma zamiar zatrzymać się przed przejściem dla pieszych,
- podnieś rękę – podniesiona ręka zasygnalizuje kierowcy, żeby zwolnić i zatrzymał się przed przejściem dla pieszych,
- unikaj przechodzenia przez jezdnię zza dużych obiektów (np. autobus, samochód ciężarowy),
- nie przechodź przez jezdnię kiedy pulsuje zielone światło – możesz nie zdążyć przejść. Unikaj prowadzenia rozmów telefonicznych podczas przechodzenia przez jezdnię – to bardzo rozprasza i jest niezwykle niebezpieczne,
- to, że jako piesi widzimy nadjeżdżający samochód, wcale nie znaczy, że kierowca widzi nas.

Zastanów się!

- Czy warto się spieszyć?
- Czy masz wystarczająco dużo czasu na bezpieczne przejście przez ulicę?
- Czy kierowca zdąży zahamować, jeśli wkroczysz na jezdnię?

PORUSZANIE SIĘ PO JEZDNI – JAK TO ROBIĆ BEZPIECZNIE?

- poruszając się po jezdni zawsze należy iść lewą stroną drogi – dzięki temu pieszy widzi zbliżające się samochody i będzie mógł uniknąć potrącenia,
- kierujący samochodem prędzej zobaczy pieszego w warunkach ograniczonej widoczności, jeżeli nosi on element odblaskowy (od września 2014 roku, każdy pieszy poruszający się drogą bez chodnika, po zmroku, na obszarze niezabudowanym, ma obowiązek noszenia elementu odblaskowego w miejscu widocznym dla kierowcy),
- idąc jezdnią pieszy jest obowiązany ustępować pierwszeństwa samochodowi. W sytuacji, kiedy nie ma pewności, że kierowca bezpiecznie go ominie powinien zejść z jezdni.

ROWERZYSTA

Najczęstszymi przyczynami wypadków spowodowanych przez rowerzystów są:

- nieprzestrzeganie pierwszeństwa przejazdu,
- nieprawidłowe wykonywanie manewru skrętu.

Główne przyczyny wypadków drogowych spowodowanych przez kierujących innymi pojazdami, w których poszkodowany został rowerzysta to:

- nieudzielenie pierwszeństwa przejazdu,
- nieprawidłowe wyprzedzanie,
- niedostosowanie prędkości do warunków panujących na drodze,
- nieprawidłowe przejeżdżanie przejazdu dla rowerów.

Niebezpieczne zachowania

Zachowania, które podczas jazdy rowerem są szczególnie niebezpieczne oraz niezgodne z przepisami to przede wszystkim:

- jazda wzdłuż („przejeżdżanie”) po przejściach dla pieszych,
- jazda niewłaściwą częścią drogi,
- niesygnalizowanie zmiany pasa ruchu lub kierunku jazdy,
- rozmowa przez telefon komórkowy,
- brak obowiązkowego wyposażenia roweru (przede wszystkim oświetlenia),
- kierowanie rowerem „po alkoholu”.

Seniorze, Seniorko

Twoje bezpieczeństwo w dużym stopniu zależy od Ciebie i Twoich decyzji!

Obowiązkowe wyposażenie roweru

- z przodu – co najmniej jedno światło pozycyjne barwy białej lub żółtej selektywnej,
- z tyłu – co najmniej jedno światło odbłaskowe barwy czerwonej o kształcie innym niż trójkąt oraz co najmniej jedno światło pozycyjne barwy czerwonej,
- co najmniej jeden skutecznie działający hamulec,
- dzwonek lub inny sygnał ostrzegawczy o nieprzerażliwym dźwięku.

Najlepszym, najbezpieczniejszym i najbardziej komfortowym miejscem do jazdy na rowerze jest ścieżka rowerowa. Jeśli wzdłuż naszej trasy biegnie droga dla rowerów mamy obowiązek z niej korzystać.

Pamiętaj, że na jezdni obowiązuje zasada ograniczonego zaufania. Dotyczy to również rowerzystów. Jazda rowerem na jezdni niesie ze sobą wiele potencjalnych zagrożeń, w tym potrącenie przez samochód.

Czasami można spotkać dwoje rowerzystów, którzy poruszają się jezdnią równolegle, tuż obok siebie. Na drogach o większym natężeniu stwarza to wiele zagrożeń, zwłaszcza dla osoby po zewnętrznej stronie. Jest to zachowanie **niebezpieczne** i niepolecane seniorom.

JAZDA PO CHODNIKU? KIEDY?

Rowerzysta może jechać chodnikiem jeśli:

- opiekuje się osobą w wieku do lat 10 kierującą rowerem,
- szerokość chodnika wzdłuż drogi, po której ruch pojazdów jest dozwolony z prędkością większą niż 50 km/h, wynosi co najmniej 2 m i brakuje wydzielonej drogi dla rowerów oraz pasa ruchu dla rowerów,
- warunki pogodowe zagrażają bezpieczeństwu rowerzysty na jezdni (śnieg, silny wiatr, ulewa, gołoledź, gęsta mgła).

SZANUJ PRAWA PIESZYCH

W sytuacji, gdy rowerzysta przejeżdża przez chodnik lub drogę dla pieszych jest obowiązany jechać powoli i ustąpić pierwszeństwa pieszemu.

Podczas przekraczania przejścia dla pieszych, rowerzysta jest zobowiązany do zejścia z roweru i przeprowadzenia go przez przejście.

Jeżeli rowerzysta, jadąc poboczem musi wyminąć pieszego, powinien zjechać na jezdnię, jeżeli jego dalsza jazda utrudniłaby ruch pieszemu.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Rowerzysta, tak jak pieszy czy motocyklista należy do grupy niechronionych uczestników ruchu. W zderzeniu z samochodem jest często bez szans, powinien więc jeździć odpowiedzialnie, przestrzegać zasad ruchu drogowego i zadbać o swoją widoczność i bezpieczeństwo, np. poprzez zakładanie kamizelki odblaskowej, używanie kasku.

SENIOR KIEROWCA

W ciągu dwóch dekad na polskich drogach zginęło w wyniku wypadków drogowych aż 121 tys. osób. Jest to liczba odpowiadająca w przybliżeniu liczbie mieszkańców Opola.

Liczba rannych w wyniku wypadków drogowych wyniosła około 1,3 mln. Jest to liczba odpowiadająca liczbie mieszkańców Wrocławia i Krakowa razem wziętych.

Niemal w każdej polskiej rodzinie można znaleźć osobę, która ucierpiała na skutek wypadku drogowego. Zagrożenia w ruchu drogowym to problem, który dotyka wszystkich Polaków.

Widzenie nocą

Obniżona zdolność widzenia nocą może utrudniać czytanie znaków drogowych, dostrzeganie samochodów, pieszych, rowerzystów. Dlatego:

- w miarę możliwości rezygnuj z jazdy nocą,
- wybieraj dobrze oświetlone drogi,
- myj często przednią szybę,
- kieruj wzrok na prawą stronę jezdni, unikając odbłasku reflektorów nadjeżdżających z przeciwnej strony aut.

Widzenie przy silnym nasłonecznieniu

- zakładaj okulary słoneczne dla kierowców,
- po wyjściu z domu odczekaj 5 minut, zanim przekręcisz kluczyk w stacyjce, pozwól by Twój wzrok przystosował się,
- regularnie badaj wzrok.

Widzenie boczne

Pojawiające się często wraz z wiekiem ograniczenia ruchów w szyi mogą znacząco utrudniać skręcanie głowy na boki i widzenie tego, co jest z boku lub z tyłu. Pamiętaj:

- parkuj tak, by wyjechać przodem,
- uprawiaj gimnastykę usprawniając ruchomość w kręgach szyi,
- uważaj na skrzyżowaniach i przejściach dla pieszych, zwolnij i obserwuj obie strony chodnika,

- podczas manewru cofania poproś pasażera o pomoc w sprawdzeniu czy droga jest wolna.

Ocena sytuacji i szybka reakcja

Trudności z umiejętną oceną odległości w połączeniu z wolniejszym czasem reakcji mogą znacząco utrudnić radzenie sobie z szybkim ruchem na drodze. Pamiętaj:

- zachowaj bezpieczny odstęp,
- hamuj łagodnie,
- dostosuj prędkość do warunków na drodze,
- staraj się jeździć prawym pasem w przypadku jezdni wielopasmowej,
- dokładnie zaplanuj trasę przed wyjazdem,
- wybieraj trasy o mniejszym natężeniu ruchu,
- w miarę możliwości staraj się jeździć tylko podczas dobrych warunków pogodowych.

Lekarstwa i prowadzenie samochodu

Możliwy wpływ lekarstw na zdolność prowadzenia samochodu:

- ospałość,
- rozkojarzenie,
- zawroty głowy,
- problemy z pamięcią,
- trudności z utrzymaniem prostej jazdy,
- zamglone widzenie,
- zaburzenia równowagi.

W przypadku wystąpienia chociażby jednego z wymienionych objawów należy powstrzymać się od kierowania pojazdem!

ZAGROŻENIA POŻAROWE

BEZPIECZEŃSTWO POŻAROWE W MIESZKANIU

Na terenie województwa wielkopolskiego w latach 2000-2015 w pożarach w obiektach mieszkalnych straciło życie ponad 350 osób. Ogółem w pożarach w różnych obiektach około 550 osób. Najwięcej zdarzeń pożarowych notuje się w większych miastach m.in.: Poznaniu, Kaliszu, Koninie – tam, gdzie dominuje stara, zwarta zabudowa (kamienice wyposażone w piece czy przepływowe ogrzewacze wody – potocznie zwane „junkersami”). Liczba pożarów w obiektach mieszkalnych ma tendencję wzrostową, z przewagą zdarzeń w obiektach jednorodzinnych. Wiąże się to z rozwojem budownictwa jednorodzinnego.

Przyczyny pożarów od lat są te same. Dominują podpalenia, nieostrożność przy posługiwaniu się otwartym ogniem, wady lub niewłaściwa eksploatacja urządzeń i instalacji elektrycznych, wady i zła obsługa urządzeń grzewczych oraz nieprzestrzeganie podstawowych zasad bezpieczeństwa.

Analiza struktury przyczyn powstawania pożarów w latach 2000-2015 pokazuje, że nieostrożność osób dorosłych to również najczęstsza przyczyna pożarów, w których były ofiary śmiertelne. Szczegółowa analiza przebiegu zdarzeń w rozbiciu na miesiące, pory dnia oraz przedział wiekowy ofiar pokazała, że nasilenie zdarzeń pożarowych z udziałem ofiar śmiertelnych występuje w sezonie zimowym, szczególnie w grudniu i styczniu. Jednakże obserwowana jest tendencja wzrostowa takich zdarzeń już od października, kiedy rozpoczyna się sezon grzewczy.

Analizując wiek ofiar śmiertelnych pożarów odnotowano, że w większości są to osoby w wieku średnim i starsze (od 40 do ponad 90 lat),

przy czym najwięcej ofiar znajduje się w przedziale wiekowym od 50. do 70. roku życia.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Nie opuszczaj kuchni, gdy przygotowujesz jedzenie!

Nie zostawiaj w pobliżu kuchenki z włączonym palnikiem drewnianych łyżek, ręczników papierowych lub materiałowych. Reguluj gaz na palniku – nie gotuj na dużym gazie. Najlepiej używaj minutników z alarmem (timerów), kiedy przygotowujesz posiłki czy pieczesz w piekarniku. Pamiętaj o wyłączeniu gazu na palniku po zakończonym gotowaniu.

W przypadku zapalenia się tłuszczu na patelni – NIGDY NIE GAŚ WODĄ!

- Nie używaj kuchenek czy piekarników, gdy jesteś pod wpływem alkoholu lub nowych leków.
- Nigdy nie ogrzewaj mieszkania kuchenką gazową!

Urządzeń grzewczych (np. farelki) używaj z największą ostrożnością!

Zachowaj odpowiedni dystans od materiałów palnych, gdy używasz tych urządzeń. Pamiętaj o wyłączeniu ich od zasilania, gdy opuszczasz dom lub kładziesz się spać. Nie przykrywaj żadnymi przedmiotami urządzeń grzewczych, nie używaj urządzeń uszkodzonych oraz nie wykonuj prowizorycznych podłączeń do instalacji elektrycznej.

Jeśli palisz papierosy, pal na zewnątrz!

- Nigdy nie pal w łóżku. Gaś niedopałki (popiół) dokładnie, najlepiej wilgotne wyrzucaj do pojemnika na śmieci.
- Nigdy nie pal, gdy używasz butli tlenowych.

W przypadku, gdy Twoje ubranie zacznie się palić:

zatrzymaj się (nie wykonuj gwałtownych ruchów, nie biegnij), połóż się na podłodze, zakryj twarz rękami, przewracaj się z boku na bok w celu ugastenia płomieni. Jeśli nie możesz położyć się chwycić koc lub ręcznik w celu ugastenia płomieni.

Bądź przygotowany na wypadek ewakuacji!

Jeśli to możliwe wspólnie z domownikami, opiekunem lub inną osobą przygotuj domowy plan ewakuacji zawierający takie punkty jak: numery alarmowe, swoje dane tj. imię i nazwisko, miejsce zamieszkania. Upewnij się, że okna i drzwi otwierają się łatwo i nie są zastawione innymi przedmiotami.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Ogień rozprzestrzenia się bardzo szybko. Po 2 minutach ogień może stać się groźny dla życia. W ciągu 5 minut cały dom może stanąć w płomieniach. Wysoka temperatura i dym są tak samo niebezpieczne jak płomień. Podczas każdego pożaru mieszkania powstaje duże zadymienie – następuje wtedy proces ulatniania się szeregu substancji niebezpiecznych – wydzielających się podczas spalania palnych elementów wyposażenia. Po paru minutach pożaru ilość wydzielonych szkodliwych substancji jest tak duża, że powoduje po kilku oddechach zatrucie, niedotlenienie i w dalszej konsekwencji zgon. W 90% przyczyną śmierci nie jest ogień i wysoka temperatura, lecz właśnie wdychanie produktów spalania.

ZATRUCIE CZADEM

Zatrucia czadem (tlenkiem węgla, CO), czyli bezwonny gazem są bardzo niebezpieczne zwłaszcza w okresie grzewczym: jesienno-zimowym. Każdego roku z powodu zatrucia tlenkiem węgla ginie kilkadziesiąt osób. Bardzo często nie ma to związku z powstaniem pożaru, a wynika jedynie z niewłaściwej eksploatacji budynku i znajdujących się w nich urządzeń i instalacji grzewczych.

PAMIĘTAJ!

- Regularnie zlecaj przeprowadzanie kontroli technicznych, w tym sprawdzanie szczelności i drożności przewodów kominowych. Niedrożne mogą być przyczyną śmiertelnych zatruc tlenkiem węgla,

szczególnie podczas kąpieli w łazienkach wyposażonych w gazowe ogrzewacze wody. Przeglądy techniczne urządzeń elektrycznych i gazowych zlecaj wyłącznie osobom uprawnionym do ich wykonywania.

- Nie zatykaj przewodów kominowych, wentylacyjnych (kratek). W urządzeniach gazowych, w przypadku braku wystarczającej ilości powietrza, nastąpi niepełne spalanie gazu, którego produktem może być trujący, niewyczuwalny tlenek węgla.
- W przypadku wymiany okien na nowe, sprawdź poprawność działania wentylacji, ponieważ nowe okna są o wiele bardziej szczelne i mogą pogarszać wentylację.
- Często wietrz pomieszczenia wyposażone w urządzenia na gaz, a najlepiej zapewnij, nawet niewielkie, rozszczelnienie okien.
- Nie przeciążaj instalacji nadmierną ilością podłączonych urządzeń elektrycznych, które powodują przegrzewanie się kabli i przewodów oraz wypalanie styków w gniazdkach i puszkach rozgałęźnych (np. jednoczesne włączenie opiekacza, żelazka, pralki i czajnika powoduje duże obciążenie eksploatowanej instalacji).

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!
Czujka dymu i tlenku węgla może uratować życie!

Tlenek węgla to największy „cichy zabójca”. Jest bezbarwny, bezwonny, silnie toksyczny. W przypadku wdychania czadu dochodzi do duszności. Ostre zatrucie może prowadzić do nieodwracalnych uszkodzeń ośrodkowego układu nerwowego i śmierci.

Zainstaluj w odpowiednich miejscach w domu/mieszkanie **czujki dymu i tlenku węgla!** Zapoznaj się z ulotką. Poproś członka rodziny o pomoc w celu przetestowania tych urządzeń czy są sprawne i jak działają. Upewnij się, że dźwięki urządzeń są słyszalne w całym mieszkaniu.

Domowe czujki pożarowe przeznaczone są do wykrywania i sygnalizowania pierwszych oznak pożaru. Ostrzegają o niebezpieczeństwie już wtedy, gdy nie widać jeszcze płomienia i nie jest odczuwalny wyraźny wzrost temperatury. Urządzenia te, pomimo, że nie zapobiegają powstaniu pożaru, skutecznie mogą zaalarmować lokatorów mieszkania, w którym powstał pożar, umożliwiając szybkie opuszczenie obję-

tego pożarem domu lub mieszkania. Ma to istotne znaczenie zwłaszcza w porze nocnej, kiedy wszyscy śpimy. Podobny charakter działania mają detektory gazu, które są w stanie wykryć już minimalne stężenie gazów niebezpiecznych, w szczególności tlenku węgla (czadu). Koszt zamontowania takich czujek jest niewspółmiernie niski do korzyści, jakie daje zastosowanie tego typu urządzeń.

Jeśli dojdzie do zatrucia tlenkiem węgla!

- zapewnij osobie poszkodowanej dopływ świeżego powietrza,
- wynieś osobę poszkodowaną w bezpieczne miejsce – jeżeli nie stanowi to zagrożenia dla twojego zdrowia,
- wezwij służby ratownicze (pogotowie ratunkowe – tel. 999, straż pożarną – tel. 998 lub 112).

Pożar – co robić?

W przypadku powstania pożaru wszyscy jesteśmy zobowiązani do:

- zaalarmowania niezwłocznie, przy użyciu wszystkich dostępnych środków osób będących w strefie zagrożenia,
- wezwania straży pożarnej – tel. 998 lub 112.

Telefoniczne alarmowanie należy wykonać w następujący sposób:

Po wybraniu numeru alarmowego straży pożarnej 998 i zgłoszeniu się dyżurnego spokojnie i wyraźnie powiedz:

- co się stało?
- gdzie zdarzenie ma miejsce?
- Twoje imię i nazwisko
- numer telefonu, z którego dzwonisz
- jak wygląda sytuacja na miejscu zdarzenia
- czy są osoby poszkodowane, zagrożone (określić w miarę możliwości liczbę osób).

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Prawidłowe zgłoszenie zdarzenia jest gwarancją szybkiej i skutecznej pomocy służb ratowniczych.

Po przekazaniu powyższych informacji nie rozłączaj się (nie należy odkładać słuchawki telefonu lub rozłączać rozmowy) do czasu uzyskania wyraźnej zgody od osoby przyjmującej zgłoszenie. Należy postępować zgodnie z zaleceniami przekazanymi przez osobę przyjmującą zgłoszenie.

PODSUMOWANIE – DOMOWY TEST BEZPIECZEŃSTWA

- Czy zleciłeś wykonanie przeglądu instalacji grzewczej?
- Czy zleciłeś wykonanie przeglądu wentylacji? Czy jest ona drożna?
- Czy masz zainstalowany w domu czujnik tlenku węgla lub dymu?
- Czy masz w domu sprawną gaśnicę?
- Czy wiesz w jaki sposób szybko opuścić swój dom w przypadku zagrożenia?
- Czy znasz numery alarmowe służb ratowniczych?

BEZPIECZEŃSTWO W HANDLU

UMOWY I TRANSAKCJE

Wiele starszych osób skarży się na handlowców prowadzących sprzedaż towarów na specjalnie przygotowanych pokazach.

Ten trend najprawdopodobniej wynika ze zwiększenia się skali **sprzedaży bezpośredniej**, ale także, w niektórych przypadkach, z coraz częstszych przypadków naruszeń prawa. W firmach prowadzących tego typu działalność pracują specjalnie wyszkoleni pracownicy. Prezenterzy dobrze znają mentalność osób starszych. Duże pokazy handlowe nierzadko poprzedzane są występami znanych satyryków lub badaniami „lecarskimi”.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Ty decydujesz, wykorzystując swoją wiedzę i znajomość przepisów prawa!

Wiedza na temat sprzedaży prowadzonej na pokazach i rozsądek mogą uchronić Cię przed stanieniem się ofiarą oszustwa!

Należy brać pod uwagę, że oferowane sprzęty nazywane na pokazach medycznymi lub mającymi pozytywnie działać na różne dolegliwości zdrowotne, nie zawsze będą miały korzystny skutek zdrowotny. Aby nam nie zaszkodziły, przed zakupem (tj. przed podpisaniem umowy) dobrze jest skonsultować się z lekarzem oraz rodziną. Nieraz przecież długo zastanawiamy się nad wykupieniem niektórych leków w aptece, a sprzęty zakupione na pokazach (poza lokalem przedsiębiorstwa), to nierzadko znaczny wydatek, nawet do kilku tysięcy złotych.

Skąd czerpać wiedzę o handlowcach?

- W **Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej** (www.ceidg.gov.pl) można znaleźć informacje o osobach fizycznych prowadzących działalność gospodarczą.
- W **Krajowym Rejestrze Sądowym** (www.ems.ms.gov.pl) są **wpisywane** spółki prawa handlowego.
- Wiedzę o zadłużeniach można znaleźć w **Krajowym Rejestrze Długów Biurze Informacji Gospodarczej S.A.** (www.krd.pl).
- Informacji na temat wyrobów medycznych można szukać na stronie internetowej urzędu zajmującego się tymi produktami – tj. **Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych** z siedzibą w Warszawie, Al. Jerozolimskie 181 C.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Konsument ma prawo do odstąpienia od umów zawartych na prezentacjach (poza siedzibą przedsiębiorstwa) – w ciągu 14 dni.

Nie zawsze jednak tak jest!

Na prezentacjach w sanatoriach, hotelach, domach kultury, kinach, na wycieczkach i pielgrzymkach oraz w innych podobnych miejscach zawierane są umowy kupna-sprzedaży oraz umowy kredytowe na sfinansowanie tych zakupów. Są to z reguły tzw. umowy zawierane poza siedzibą przedsiębiorstwa. W takich przypadkach konsumentom przysługuje prawo do odstąpienia od umowy kupna-sprzedaży w ciągu 14 dni.

Zdarza się jednak, że firmy prowadzą prezentacje i handel w swoich stałych oddziałach będących ich lokalami. Od takich umów kupna-sprzedaży zawartych podczas prezentacji **w lokalu przedsiębiorstwa konsumenci nie mają prawa odstąpienia w terminie 14 dni od ich zawarcia!**

Przed pokazem ustal, czy odbędzie się on w lokalu przedsiębiorstwa, czy poza nim. Osoba telefonująca z zaproszeniem na spotkanie (prezentację) w celu sprzedaży towaru ma obowiązek na początku rozmowy poinformować konsumenta o celu, a ponadto podać identyfikujące

go dane oraz dane identyfikujące osobę, w imieniu której telefonuje. Powinna też wyjaśnić kwestię, gdzie odbywa się prezentacja – w lokalu przedsiębiorstwa, czy poza nim. Warto też zwrócić się do prezentera z takim zapytaniem.

PODCZAS POKAZU ZACHOWAJ OSTROŻNOŚĆ

Przedsiębiorca lub jego przedstawiciel (prezenter) jest zobowiązany, między innymi, do poinformowania konsumenta, najpóźniej w chwili wyrażenia przez konsumenta woli związania się umową o:

- głównych cechach świadczenia z uwzględnieniem przedmiotu świadczenia oraz sposobu porozumiewania się z konsumentem,
- swoich danych identyfikujących (firmie, organie, który dokonał rejestracji, numerze, pod którym został zarejestrowany),
- danych kontaktowych – adresie, w tym poczty elektronicznej, numerach telefonu czy faksu,
- łącznej cenie lub wynagrodzeniu, wraz z podatkami, sposobie i terminie zapłaty,
- kosztach zwrotu rzeczy w przypadku odstąpienia od umowy, które ponosi kupujący,
- istnieniu i treści gwarancji,
- o prawie do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa w ciągu 14 dni, wyjątkach od tego prawa, a także wzorze formularza odstąpienia od umowy.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Przedsiębiorca ma obowiązek udzielić tych informacji na piśmie lub za zgodą konsumenta na innym trwałym nośniku (np. płycie CD) w sposób czytelny, prostym i zrozumiałym językiem.

- Prawo odstąpienia od umowy przysługuje bezwarunkowo, tzn. nie trzeba podawać jakichkolwiek przyczyn odstąpienia!
- W przypadku, gdyby konsument przy zawarciu umowy nie otrzymał informacji o prawie do odstąpienia w terminie 14 dni, uprawnienie

to z mocy ustawy ulega przedłużeniu do 12 miesięcy, licząc od dnia podpisania umowy (nie dłużej jednak niż 14 dni, licząc od późniejszego poprawnego poinformowania konsumenta o prawie do odstąpienia).

- Termin 14 dni liczy się od dnia zawarcia umowy, bądź objęcia rzeczy (w całości) w posiadanie. Oczekiwanie na uzgodnione ustnie z przedsiębiorcą warunki odstąpienia, np. że odbiór zwracanego towaru nastąpi przez handlowca w terminie późniejszym, może skończyć się niekorzystnie dla konsumenta.

ZANIM PODPISZESZ UMOWĘ!

Uważnie przeczytaj dokumenty przedstawiane do podpisu (także tekst napisany drobnym drukiem i umieszczony na odwrotnej stronie umowy). W razie dalszych wątpliwości lepiej niczego nie podpisywać. Ma to bowiem decydujące znaczenie dla praw konsumenta w przypadku zawarcia umowy bez dostatecznego przemyślenia.

Prawa do odstąpienia na podstawie wyżej wymienionej ustawy nie będzie miał również przedsiębiorca kupujący od przedsiębiorcy, lub osoba fizyczna kupująca od osoby fizycznej.

CO Z KREDYTEM?

Od umowy o kredyt konsumencki podpisanej poza siedzibą banku lub jego oddziału, np. w lokalu handlowym firmy sprzedającej towary – konsument może odstąpić w terminie 14 dni.

W przypadku zawarcia umowy sprzedaży poza lokalem przedsiębiorstwa odstąpienie od umowy kupna-sprzedaży towarów złożone do handlowca oznacza także **anulowanie umowy kredytowej**. W innej sytuacji dla celów dowodowych takie odstąpienie na piśmie od umowy kredytu należy samemu przesłać do banku (listem poleconym za potwierdzeniem odbioru).

Konsument powinien wysłać oświadczenie o odstąpieniu od umowy na piśmie (niekoniecznie na otrzymanym przy sprzedaży formularzu odstąpienia) bądź drogą elektroniczną, o ile przedsiębiorca zapew-

nia taka możliwość. Może to być pismo przygotowane własnoręcznie. Dla celów dowodowych, najlepiej to zrobić **listem poleconym** za potwierdzeniem odbioru. Liczy się przy tym data nadania takiego listu na pocztę, a nie moment otrzymania listu przez handlowca. Najlepiej jest więc wysłać osobno list z odstąpieniem i osobno paczkę ze zwracającymi towarami.

W innym wypadku konsument nie będzie posiadał dowodu nadania listu z odstąpieniem w przewidzianym terminie, gdyż paczka, w której schowano ten list, nie zostanie przyjęta przez handlowca. Ponadto, odstąpienie od umowy sygnalizowane wyłącznie telefonicznie może nie wywołać oczekiwanych skutków prawnych. Przedsiębiorca ma obowiązek przesłać konsumentowi potwierdzenie otrzymania drogą elektroniczną odstąpienia od umowy.

Jeżeli po zakupie dokonany poza lokalem przedsiębiorstwa rozważamy, czy zatrzymać produkt, czy też go zwrócić, **lepiej nie używać tego towaru** (w stopniu przekraczającym zakres tzw. zwykłego zarządu rzeczą). W tym przypadku kupujący ma podobne uprawnienia, jak przy sprzedaży w sklepie tradycyjnym.

Dopuszczalne jest:

- obejrzenie zakupionego sprzętu,
- sprawdzenie jego kompletności i działania,
- zapoznanie się z dołączonymi dokumentami.

Konsument, po terminowym odstąpieniu od umowy, powinien niezwłocznie dokonać zwrotu zakupionego towaru, najpóźniej w ciągu 14 dni. Bezpośrednie koszty zwrotu rzeczy ponosi kupujący, chyba że przedsiębiorca zgodził się je ponieść lub nie poinformował konsumenta o konieczności poniesienia tych kosztów!

Uprawnienia dotyczące odstąpienia od umowy dotyczą też umów – zakupów na odległość (np. za pośrednictwem internetu).

Konsument wprawdzie nie ma możliwości odstąpienia od **umowy zawartej w lokalu** (np. zakupu w sklepie), niemniej jednak w przypadku wady towaru ma prawo do złożenia reklamacji z tytułu rękojmi bądź gwarancji. Prawo to przysługuje mu także w przypadku zakupu na odległość czy poza lokalem.

Uprawnienia konsumenta wynikające z gwarancji powinny zastać określone w dokumencie gwarancyjnym (przy czym należy pamiętać, że gwarancje nie jest obowiązkowa i producent może jej po prostu nie wystawić). Rękojmia wynika natomiast z przepisów Kodeksu cywilnego, dotyczy odpowiedzialności sprzedawcy i określa między innymi:

- prawo do złożenia reklamacji za wady fizyczne do **2 lat od zakupu**, a gdy chodzi o wady nieruchomości do pięciu lat od dnia wydania rzeczy kupującemu. W przypadku rzeczy używanych może zostać ograniczona nie mniej niż do roku od wydania rzeczy,
 - obowiązek udzielenia odpowiedzi w terminie **14 dni** od zgłoszenia reklamacji (w przeciwnym przypadku uważa się, że przedsiębiorca uznał żądanie klienta dotyczące naprawy, wymiany, obniżenia ceny).
- Ważne jest by **zgłosić reklamacje niezwłocznie** po stwierdzeniu wady!

Należy też pamiętać, że **zwroty towarów pełnowartościowych (bez wad) to nie reklamacje**.

GDZIE SZUKAĆ POMOCY?

O poradę oraz pomoc w formie polubownej można zwrócić się do właściwego terenowo, ze względu na siedzibę, przedsiębiorcy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej. Inspekcja Handlowa prowadzi również kontrole przedsiębiorców. Wojewódzki Inspektorat Inspekcji Handlowej w Poznaniu mieści się na Al. Marcinkowskiego 3, informacje i porady udzielane są pod nr telefonów 61 850 73 39, 61 850 73 43, 61 850 73 47.

O pomoc można się zwrócić do Miejskiego Rzecznika Konsumentów, ul. Libelta 16, Poznań, Telefon: 61 878 58 70.

Zdarza się również, że przy okazji prowadzenia prezentacji i sprzedaży poza lokalem przedsiębiorstwa **dojdzie do popełnienia przestępstwa przeciwko mieniu (oszustwo) lub wiarygodności dokumentów (przerabianie czy podrabianie umów)**. Sprawy takie można zgłaszać do Prokuratury Rejonowej z rejonu, w którym doszło do przestępstwa albo na policję (zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa).

BEZPIECZEŃSTWO FINANSOWE

CZTERY ZASADY BEZPIECZNYCH POŻYCZEK

Sprawdź wiarygodność firmy

Listę podmiotów objętych nadzorem finansowym można znaleźć na stronie: www.knf.gov.pl lub na stronie internetowej kampanii: www.zanim-podpiszesz.pl, a także sprawdzić pod bezpłatnym numerem infolinii: **800 290 479**.

Uważaj, pod czym się podpisujesz – koszt pożyczki może się okazać znacznie wyższy, niż oczekujesz.

Policz całkowity koszt pożyczki

Sprawdź jaka jest całkowita kwota do zapłaty. Każdy podmiot udzielający pożyczki zobowiązany jest do poinformowania o wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz o całkowitej kwocie do zapłaty.

Jeśli masz kłopot z uzyskaniem informacji, możesz samodzielnie policzyć koszt pożyczki za pomocą kalkulatora dostępnego na stronie internetowej www.zanim-podpiszesz.pl.

Dokładnie przeczytaj umowę

Szczególnie zwróć uwagę na następujące elementy:

- Czy oprocentowanie pożyczki nie jest znacznie wyższe niż inne oferty na rynku?
- Czy firma wymaga wniesienia wysokiego zabezpieczenia pożyczki zanim pożyczka zostanie udzielona; brak terminowego spłacenia pożyczki może się wiązać z utratą zabezpieczenia, którego wartość najczęściej przewyższa kwotę zadłużenia?
- Czy zapisy umowy uprawniają firmę do wyznaczenia zabezpieczenia w przyszłości, wedle uznania firmy?

- Czy pojawiają się dodatkowe opłaty zapisane w umowie, np.: za rozpatrzenie wniosku, za wydanie decyzji, prowizje, opłaty za wizyty przedstawiciela pożyczkodawcy w domu, ubezpieczenie – jeśli tak, to policz je. Suma tych opłat może znacznie podwyższać koszt pożyczki (być może firma w ogóle nie zamierza udzielić pożyczki, a jedynie pobrać opłaty ponoszone przez klienta z góry).
- Jeśli nie rozumiesz jakiegoś zapisu w umowie, poproś o wyjaśnienie. Warto pytać o szczegóły. W wypadku wątpliwości należy poprosić o wzorce dokumentów i skonsultować je z prawnikiem lub inną kompetentną osobą.

Nie podpisuj, jeśli nie rozumiesz

Nie należy korzystać z usług finansowych, których się nie rozumie. Jeśli oferujący usługi nie chce lub nie potrafi wyjaśnić ich zasad, lepiej zrezygnuj. Sprawdź, czy firma objęta jest nadzorem państwowym: bezpłatna infolinia: **800 290 479** (poniedziałek-piątek 8.15-16.15).

SPADKI I DAROWIZNY

Otrzymanie darowizny lub nabycie spadku wiąże się z obowiązkiem podatkowym. Jeżeli więc otrzymałeś darowiznę lub nabyłeś spadek, sprawdź, jakie obowiązki musisz dopełnić i czy przysługuje Tobie zwolnienie z podatku.

SPADKI

Jeżeli nabyłeś majątek w drodze spadku, a jego wartość przekracza kwotę wolną od podatku podlegasz obowiązkowi podatkowemu. Powstaje on z chwilą uprawomocnienia się postanowienia sądu stwierdzającego nabycie spadku albo zarejestrowania aktu poświadczenia dziedziczenia przez notariusza. Podatkowi nie podlega nabycie majątku w drodze spadku o czystej wartości nieprzekraczającej kwoty wolnej.

DAROWIZNY

Przy nabyciu darowizny obowiązek podatkowy powstaje, co do zasady, z chwilą złożenia przez darczyńcę oświadczenia w formie aktu notarialnego, a w razie zawarcia umowy bez zachowania przewidzianej formy

– z chwilą spełnienia przyrzeczonego świadczenia. Podatkowi nie podlega darowizna o czystej wartości nieprzekraczającej kwoty wolnej.

ZWOLNIENIE Z PODATKU OD SPADKÓW I DAROWIZN

Do zupełnego zwolnienia od podatku od spadków i darowizn (dotyczącego nabycia w drodze darowizny/spadku, które nastąpiło od 1.01.2007 r.), uprawnione są osoby należące do tzw. zerowej grupy podatkowej tj.:

- małżonek (obecny, nie były),
- zstępni (np. syn, córka, wnuki, prawnuki),
- wstępni (np. matka, ojciec, dziadkowie),
- rodzeństwo,
- pasierb,
- ojczym,
- macocha.

Zwolnienie dla członków najbliższej rodziny nie ma limitu kwotowego, jednak, aby z niego skorzystać konieczne jest zgłoszenie nabycia spadku/darowizny. Jeśli wartość nabytego majątku nie przekroczy kwoty wolnej – zawiadomienie urzędu nie jest konieczne, podobnie jak w sytuacji, gdy umowa darowizny jest zawierana przed notariuszem.

Spadkobiercy i obdarowani, należący do tzw. grupy zerowej, muszą w celu uzyskania zwolnienia:

- zgłosić nabycie własności rzeczy lub praw majątkowych właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego w terminie 6 miesięcy od dnia powstania obowiązku podatkowego. Zgłoszenia należy dokonać na formularzu SD-Z2,
- w przypadku uzyskania w ramach darowizny środków pieniężnych – posiadać dowód ich przekazania na rachunek płatniczy nabywcy, na jego rachunek inny niż płatniczy, w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej lub przekazem pocztowym.

Jeżeli masz wątpliwości podatkowe skorzystaj z infolinii Krajowej Informacji Podatkowej z tel. stacjonarnego: 801 055 055, z tel. komórkowego 22 330 0330.

BEZPIECZEŃSTWO FARMAKOLOGICZNE

SENIOR W APTECE

Najwięcej błędów popełnianych przez osoby starsze wiąże się z nieprawidłowymi warunkami przechowywania produktów leczniczych (leków) w domu (np. narażenie na nasłonecznienie, narażenie na temperaturę emitowaną przez urządzenia grzewcze) oraz w czasie podróży (np. brak opakowań termoizolacyjnych dla insuliny, szczepionek). Częstym błędem jest również nieprawidłowy sposób stosowania leków (np. przed, w czasie lub po jedzeniu) lub niekorzystne łączenie leków z produktami spożywczymi. Kwestią problematyczną staje się też coraz częściej nadużywanie leków w związku z korzystaniem z porad lekarskich u kilku specjalistów oraz samoleczenie, ale także stosowanie leków przez samych chorych bez konsultowania się z lekarzem.

Jeśli zażywasz leki nie popełniaj błędów przy przechowywaniu!

Nie pozostawiaj używanych leków:

- na parapetach okiennych, gdzie narażone są na działanie promieni słonecznych, które mogą powodować **zmiany w składzie chemicznym**. Substancje czynne mogą ulegać reakcjom fotochemicznym, utlenianiu, rozpadowi itp., co może spowodować zmianę składu przyjmowanego leku i osłabić jego działanie lub nawet wywołać działanie niekorzystne lub toksyczne,
- na stolikach lub półkach usytuowanych nad lub przy źródłach ciepła (grzejniki CO, piece grzewcze),
w łazience – panuje tam wysoka temperatura i duża wilgotność powietrza.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Warunki przechowywania podane są na opakowaniu leku lub w ulotce wewnątrz opakowania.

Leki wrażliwe na wysoką temperaturę (termolabilne) muszą być przechowywane w temperaturze pomiędzy +4°C a +8°C (lodówka). Bardzo ważne jest, szczególnie w okresach letnich, gdy występują wysokie temperatury powietrza, aby te produkty (np. insuliny, szczepionki) były przechowywane w lodówce. W czasie transportu, np. w podróży, powinny być zabezpieczone przed nagraniem przy zastosowaniu opakowania termoizolacyjnego, termosu czy nawet lodówki przenośnej.

DOWIEDZ SIĘ JAK ZAŻYWAĆ LEKI, ŻEBY BYŁY SKUTECZNE

Zwróć uwagę na:

- **porę dnia**, w której przyjmujesz lek (rano czy wieczorem – przy jednorazowej dawce w ciągu dnia), np. lek powodujący pobudzenie organizmu przyjęty wieczorem może utrudnić zasypianie,
- **okres przyjmowania** w ciągu dnia – przed, w trakcie lub po jedzeniu,
- **łączenie niektórych produktów spożywczych z lekami.**

Badania naukowe wykazały, jak ważną rolę odgrywa żywność i sposób żywienia w procesie leczenia farmakologicznego. Zauważono, że wiele powikłań farmakologicznego leczenia związanych jest z niekorzystnym działaniem żywności na wchłanianie, metabolizm i wydalanie leków z organizmu. Niektóre z tych interakcji są bardzo groźne i **mogą prowadzić do zaburzeń rytmu serca, wzrostu ciśnienia tętniczego** itp. działań. W konsekwencji interakcje leków z żywnością mogą istotnie pogorszyć skuteczność leczenia. Działanie leków zależy od bardzo wielu czynników. Wiąże się ono z uwalnianiem leku z tabletek, kapsułek, z jego wchłanianiem, transportem oraz wydalaniem jego metabolitów z organizmu.

Przykłady:

- sok grejfrutowy – składniki soku spowalniają metabolizm wielu farmaceutyków, co może doprowadzić do groźnego wzrostu poziomu leku w organizmie. Do takich leków należą preparaty kardiologiczne, statyny (obniżające poziom cholesterolu), leki onkologiczne, immunosupresyjne (chroniące przed odrzuceniem przeszczepu). Skutkiem tego niekorzystnego działania mogą być: krwawienia z żołądka, zaburzenia rytmu serca, zakłócenia oddechowe, uszkodzenia nerek, a nawet zgon,
- obecność tłuszczów w diecie zwiększa rozpuszczalność leków litofilnych (rozpuszczalnych w tłuszczach) i poprawia ich wchłanianie, tzn. zbyt obfita dieta tłuszczowa może prowadzić do zbyt wysokiego stężenia leku we krwi.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Aby uniknąć interakcji pomiędzy żywnością a przyjmowanym lekiem:

- zapytaj lekarza lub farmaceutę o sposób przyjmowania leku,
- leki popijaj wodą,
- leki przyjmuj najlepiej 1–2 godz. przed lub po posiłku (chyba, że lekarz zaleci inaczej),
- nie stosuj gorących napojów do rozpuszczenia leku,
- preparatów witaminowo-mineralnych nie przyjmuj w tym samym czasie co leki,
- nie zażywaj leków razem z napojami alkoholowymi.

POLIPRAGMAZJA – CO TO ZNACZY?

Polipragmazja to zażywanie przez chorego wielu leków równocześnie, bez znajomości mechanizmów ich działania i występujących między nimi interakcji, albo przepisywanie nadmiernej liczby leków bez wyraźnej potrzeby.

SENIORZE! SENIORKO!

- zanim zażyjesz kilka leków jednocześnie **zapytaj lekarza** czy możesz to zrobić!
- jeśli już kupujesz lek bez recepty w aptece powiedz farmaceucie jakie inne leki zażywasz na stałe – zapytaj czy możesz je połączyć!

DO REKLAMY LEKÓW PODEJDŹ KRYTYCZNIE I Z ROZWAGĄ!

Reklama ma za zadanie informowanie o leku oraz zachęcanie do jego stosowania. Ma na celu zwiększenie sprzedaży i konsumpcji produktu leczniczego. Oprócz produktów leczniczych reklamuje się dużo produktów, które są **suplementami diety lub środkami higienicznymi**.

RÓŻNICA POMIĘDZY LEKIEM A SUPLEMENTEM DIETY

Jak wskazuje sama nazwa produkt leczniczy ma za zadanie leczyć, a suplement diety ma za zadanie uzupełnić dietę w brakujące składniki.

Lek przyjmujemy wtedy, gdy **organizm jest chory**.

Suplement diety jest środkiem spożywczym, dlatego wprowadzenie go na rynek jest dużo prostsze niż produktu leczniczego, a także dozwolona jest jego reklama. W związku z tym w mediach rozpowszechnia się bardzo dużo reklam tych produktów.

Reklama zachęca do stosowania i informuje tylko o pozytywnych działaniach, a nie informuje o działaniach ubocznych związanych z interakcjami ze stosowanymi lekami, z przedawkowaniem składników, przeciwwskazaniami do stosowania w związku z chorobami przewlekłymi.

ZWRÓĆ UWAGĘ I PYTAJ!

- czy produkt, który kupujesz w aptece jest lekiem czy też suplementem diety,

- czy suplement diety będzie miał wpływ na inne leki, które zażywasz na stałe,
- jakie są skutki uboczne stosowania suplementu diety.

KIEDY KUPUJESZ LEK

- nigdy nie kupuj leków na bazarze, targowisku, przez internet (sklepy internetowe i serwisy aukcyjne), nawet, jeśli są tańsze, ponieważ istnieje niebezpieczeństwo zakupu sfałszowanego leku,
- jeśli nie stać Cię na kupno danego leku zapytaj farmaceutę o jego tańszy odpowiednik,
- jeśli nie ma danego leku w aptece – farmaceuta powinien zapewnić jego dostępność w terminie z Tobą uzgodnionym.

SUPLEMENTY DIETY – CZY WARTO STOSOWAĆ?

Suplementy diety – korzyści i zagrożenia

Suplement diety to środek spożywczy, którego celem jest uzupełnienie normalnej diety. **Jest skoncentrowanym źródłem witamin lub składników mineralnych lub innych substancji** (pojedynczych lub złożonych), **które wykazują efekt odżywczy lub inny fizjologiczny**, a wprowadzany jest do obrotu w postaci: kapsułek, tabletek, drażetek, saszetek z proszkiem, ampułek z płynem, butelek z kroplomierzem i w innych postaciach przeznaczonych do spożywania, z wyłączeniem produktów posiadających właściwości produktu leczniczego w rozumieniu przepisów prawa farmaceutycznego.

Największą grupę suplementów diety stanowią produkty witaminowo-mineralne. Składnikami suplementów diety są różne substancje, jak np. aminokwasy, kwasy tłuszczowe, błonnik pokarmowy, luteina, probiotyki i prebiotyki, produkty pochodzenia roślinnego (zioła), pszczelego.

Kiedy stosować suplementy diety?

Niedobory składników występują u ludzi w różnych grupach wiekowych w skali całego świata, w tym także w Polsce. Produkty spożywcze z dodatkiem witamin i składników mineralnych oraz suplementy diety mogą stanowić jeden ze sposobów racjonalizacji żywienia, w szczególności wykorzystywany do zwalczania niedoborów witamin i składników mineralnych oraz zmniejszania ryzyka chorób powstających na tle wadliwego żywienia.

Przewlekłe niedobory poszczególnych składników odżywczych mogą być przyczyną pogorszenia stanu zdrowia człowieka. Przykładem chorób wynikających z niedostatecznego spożycia składników odżywczych są np. wole endemiczne powodowane brakiem dostatecznego spożycia jodu, niedokrwistość z niedoboru żelaza, osteoporoza (niedostateczne spożycie wapnia), zmiany krzywicze z braku witaminy D itd. Często istnieje uzasadnienie podwyższenia spożycia wielu witamin i składników mineralnych w diecie. Pomocne temu mogą być produkty spożywcze z dodatkiem tych składników odżywczych.

Przy niedoborach składników odżywczych programy **suplementacji diet** są jednym z efektywnych sposobów zapobiegania niedoborom witamin i składników mineralnych, takich jak: witamina A, żelazo, jod. W społeczeństwach krajów rozwiniętych popularne jest również indywidualne stosowanie suplementów diety. Na podstawie obecnego stanu wiedzy przyjmuje się, że suplementy diety mogą być przyjmowane przez **osoby starsze, które mogą wymagać suplementacji witaminami i składnikami mineralnymi, zwłaszcza, gdy dieta jest nieracjonalna i poniżej 1500 kcal/dobę.**

Stosując suplementy diety należy pamiętać, że celem powinno być uzupełnianie diety w różne składniki dające efekt odżywczy lub inny fizjologiczny.

Suplementy diety nie mogą być stosowane jako zamiennik różnicowanej diety! Należy dodać, że efektywność stosowania suplementów jest największa w sytuacjach, gdy występują w organizmie niedobory, natomiast mniejsza przy lepszym stanie odżywienia. Podkreślić przy tym trzeba, że oznakowanie, reklama i prezentacja suplementów

diety nie może przypisywać tym środkom właściwości zapobiegania chorobom lub ich leczenia, albo odwoływać się do takich właściwości.

Stosowanie suplementów diety – zagrożenia

Od kilku lat obserwuje się w Polsce dynamiczny wzrost rynku suplementów diety. Rosnący rynek idzie w parze z coraz łatwiejszym dostępem do suplementów diety w obrocie handlowym (apteki, sklepy ogólnospżywcze, stacje benzynowe, internet).

Wierzmy, że leczą...

Wśród konsumentów, tak powszechna dostępność środków, może kształtować przekonanie, że ich stosowanie nie niesie żadnego ryzyka dla zdrowia i może prowadzić do bagatelizowania problemu ich nadużywania, czy interakcji z lekami.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Większość pacjentów nie traktuje suplementów diety jako żywność. Znaczna część błędnie zalicza je do leków, spodziewając się leczenia chorób i zaburzeń stanu zdrowia i stosuje w celach terapeutycznych, nawet zamiast leków na receptę.

Wśród osób zgłaszających niekorzystne efekty związane z przyjmowaniem suplementów diety jedna trzecia zażywa je zamiast leków, a prawie połowa nie konsultuje tego z lekarzem. W przypadku suplementów ukierunkowanych na konkretne działanie w organizmie (typu poprawa pracy stawów czy wątroby), **problemem jest również brak danych potwierdzających ich działanie.** Badania w USA wykazują, że nawet połowa osób stosujących suplementy diety jest mylnie przekonana o potwierdzonej skuteczności takich produktów.

Zagrożenia – skutki nadmiaru, interakcje z lekami

Suplementacja diety witaminami i składnikami mineralnymi w wielu przypadkach może przyczynić się do lepszej realizacji zaleceń żywieniowych. Należy jednak pamiętać o istniejącym ryzyku spożycia nadmiernych ilości witamin i składników mineralnych, które może wywo-

łać skutki uboczne. Istnieją doniesienia, że stosowanie dużych dawek niektórych witamin, przekraczających górne bezpieczne poziomy, nie przynosi korzyści, a może być nawet szkodliwe dla zdrowia.

Zgodnie z aktualnym stanem wiedzy, na podstawie danych o spożyciu w krajach Wspólnoty Europejskiej, wśród składników, dla których istnieje ryzyko związane z nadmiernym spożyciem i ryzykiem przekroczenia bezpiecznego poziomu, wymienia się witaminę A, β -karoten, wapń, miedź, fluor, jod, żelazo, mangan, cynk. Należy pamiętać, że ryzyko zależy od wielu czynników i może się zmieniać w zależności od czynników środowiskowych, jak i indywidualnych. Stwierdzono np. że u osób palących papierosy suplementacja β -karotenem w dawkach 20-50 mg/dobę zwiększa ryzyko występowania raka płuc. Wykazano również, że duże dawki suplementów mogą mieć szkodliwe działania dla zdrowia, m.in. poprzez zwiększenie ryzyka rozwoju nowotworów złośliwych (rak jelita grubego, rak gruczołu piersiowego w przypadku np. stosowania kwasu foliowego).

Niewłaściwe stosowanie suplementów diety (np. przyjmowanie większych dawek niż zalecił producent, nieuzasadniona suplementacja), brak rzetelnej informacji na etykiecie dotyczącej przeciwwskazań do stosowania, możliwość interakcji z innymi składnikami żywności lub lekami oraz stosowanie dwóch lub większej ilości suplementów diety jednocześnie może wiązać się z **ryzykiem wystąpienia niekorzystnych działań na organizm człowieka**. Niektóre bowiem składniki suplementów diety mogą wchodzić w interakcje z lekami lub składnikami innych suplementów diety.

Suplementy diety mogą być też **przyczyną powikłań farmakoterapii** u pacjentów zażywających leki, jako następstwo interakcji pomiędzy składnikami zawartymi w suplementach a powszechnie stosowanymi lekami. Suplementy zmniejszają między innymi wchłanianie wielu leków, np. antybiotyków czy leków kardiologicznych. Prawdopodobnie, w wielu sytuacjach pacjent nie podaje informacji o zażywanych suplementach diety, traktując je jako nieistotne, a lekarz często o suplementy nie pyta, nie mając świadomości, że może mieć to wpływ na działanie zaleconego leku. Niewiedza ta może prowadzić do wielu niekorzystnych dla zdrowia pacjenta konsekwencji.

SENIORZE! SENIORKO! PRZESTRZEGAJ NASTĘPUJĄCYCH ZASAD!

- postaw na dobrze zbilansowane, racjonalne żywienie,
- suplementy nie mogą zastępować zbilansowanej diety,
- składniki, których przypuszczalnie może Tobie brakować staraj się dostarczać z pożywienia – „zwyczajna żywność”, taka jak warzywa i owoce, orzechy, jajka, mięso, ryby są cennym źródłem i prawdziwą skarbnicą witamin, mikro- i makroelementów, enzymów itd. Często przy odpowiednim spożyciu są w stanie pokryć niedobory występujące w organizmie,
- zanim sam stwierdzisz konieczność suplementacji, skonsultuj to z lekarzem, który jest osobą o odpowiedniej wiedzy w tym zakresie,
- jeśli zażywasz jakieś leki, musisz poinformować o tym lekarza zanim zdecydujesz się na zażywanie suplementu diety,
- jeśli zażywasz suplement diety, a z powodu choroby zaczynasz przyjmować leki, należy również przed rozpoczęciem poinformować lekarza o zażywanych suplementach. **Interakcje suplementów z lekami mogą być groźne dla zdrowia!**
- nie bądź mądrzejszy od lekarza i etykiet – nie zwiększaj samodzielnie dopuszczalnych oraz ustalonych przez lekarza dawek. Można się przez to narazić na szkodliwe działanie substancji, która choć w pewnym zakresie bezpieczna, w nadmiarze może okazać się groźna dla organizmu,
- w przypadku przyjmowania kilku suplementów diety, zwróć uwagę, najlepiej konsultując to z lekarzem, czy biorąc je jednocześnie nie kumulujesz nadmiernie pewnych substancji – ten sam składnik może być obecny w wielu suplementach, a dostarczanie go z kilku źródeł może doprowadzić do wystąpienia nadmiaru w organizmie,
- stosuj zasadę „ograniczonego zaufania” odnośnie reklam – informacje przekazywane przez przedstawicieli handlowych, reklamy telewizyjne, ulotki itp. nie zawsze są prawdziwe.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Sugerowanie, że suplement wyleczy Twoje schorzenia, a także obiecywanie nieadekwatnych korzyści zdrowotnych jest niezgodne z prawdą oraz z prawem!

Suplement nie jest lekiem, który pomaga w chorobie czy odzyskaniu zdrowia. Z definicji jest (w uzasadnionych przypadkach) uzupełnieniem diety, czyli jednym z wielu elementów pozwalających utrzymać prawidłowe funkcjonowanie organizmu.

Przydatna informacja

Niezbędne dane dotyczące leków, suplementów diety i wyrobów medycznych można również znaleźć na stronach internetowych, czego przykładem są informacje publikowane przez Centrum informacji o lekach na stronie: **www.leki-informacje.pl**.

Na stronach serwisu można odnaleźć:

- indeks leków,
- indeks suplementów diety i wyrobów medycznych,
- komunikaty bezpieczeństwa,
- nowe rejestracje leków w Polsce oraz w pozostałych krajach Unii Europejskiej,
- publikacje,
- bazę aptek,
- wyszukiwarkę leków refundowanych oraz ich tańszych odpowiedników,
- wyszukiwarkę braków leków na rynku.

Informacji można także szukać w zakładce „Informacje dla pacjentów” umieszczonej na stronie Głównego Inspektoratu Farmaceutycznego www.giv.gov.pl.

BEZPIECZNE I ZDROWE ŻYWIENIE

ETYKIETA – ŹRÓDŁO WAŻNYCH INFORMACJI

Istotnym elementem, na który w codziennym życiu warto zwrócić uwagę są **etykiety produktów** spożywczych. Konsument ma prawo wiedzieć co spożywa i jak ma rozumieć zamieszczone tam informacje. Kiedy ma się odpowiednią wiedzę na ten temat, nie trzeba bezmyślnie sięgać po oferowane w sklepie artykuły spożywcze. Dzięki przedstawionym informacjom każdy może świadomie podejmować decyzję o wyborze konkretnego produktu. Jest to szczególnie ważne w dzisiejszych czasach, gdyż masowa produkcja żywności ukierunkowana jest na zysk, dlatego często opiera się na wykorzystaniu wielu substancji (konserwantów, wypełniaczy, stabilizatorów i różnego rodzaju dodatków do żywności) w miejsce pełnowartościowych surowców. Substancje te mogą w **niektórych przypadkach szkodzić** pewnym grupom konsumentów. Informacje o składzie produktu, jak również wszelkie inne dane umieszczane na etykiecie, niejednokrotnie mogą nas ustrzec przed chorobą czy też innymi dolegliwościami np. o podłożu alergicznym. Odpowiednia wiedza dotycząca czytania etykiet pomoże zatem zdecydować, które produkty włożyć do koszyka, a które lepiej zostawić na półce.

Czytając etykietę zwróć uwagę na:

- Termin przydatności do spożycia lub datę minimalnej trwałości
Termin przydatności do spożycia – poprzedzony określeniem „**na-
leży spożyć do:** dzień, miesiąc, rok” – po upływie tego terminu produkt traci przydatność do spożycia. Ten sposób znakowania jest sto-

sowany przeważnie **w przypadku produktów nietrwałych, łatwo psujących się. Spożycie tych produktów po terminie jest szczególnie niebezpieczne.**

Przykład: jogurt truskawkowy o znakowaniu „należy spożyć do: 12.10.2014” oznacza, że wymieniona data jest ostatnim dniem, w którym można go spożyć. **Spożycie po terminie jest niedopuszczalne i wiąże się z zagrożeniem zdrowia.**

Data minimalnej trwałości – oznacza datę, do której prawidłowo przechowywany środek spożywczy zachowuje pełne właściwości. **Ten sposób znakowania jest stosowany np. w przypadku produktów trwałych, suchych.**

- Prawidłowe warunki przechowywania żywności gwarantują zachowanie smaku, wyglądu, wartości odżywczych i właściwości zdrowotnych. Produkt spożywczy powinien być przechowywany zgodnie z zaleceniem producenta, podanym na etykiecie, np.: „przechowywać w suchym, chłodnym miejscu, z dala od światła”, „wyrób przechowywać w temperaturze...”, „po otwarciu przechowywać w lodówce...”, „chronić przed wilgocią”.

Po upływie terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości środki spożywcze nie mogą znajdować się w obrocie handlowym. W trosce o własne zdrowie i bezpieczeństwo nie należy ich spożywać!

Brak wyżej wymienionych informacji może świadczyć o tym, że producent ma coś do ukrycia i nie należy wówczas kupować takiej żywności.

Na co warto zwrócić szczególną uwagę?

Wszystkie informacje na etykietach są istotne, jednak warto zwrócić uwagę na te, które w szczególny sposób nas dotyczą.

- **Jeśli jesteś uczulony na jakąś substancję** – szukaj jej w składzie. Nie warto przez nieuwagę ryzykować własnym zdrowiem lub życiem.
- **Jeśli występuje u Ciebie nietolerancja pokarmowa** (np. na laktozę, fruktozę, gluten) lub ze względów zdrowotnych powinieneś unikać pewnych produktów (np. produkty bogate w błonnik oraz

warzywa wzdymające w stanach zapalnych jelit, cukier w przypadku diabetyków) – również zwróć uwagę czy w składzie kupowanej żywności znajdują się, bądź w jakiej ilości, niepożądane składniki.

- **Zawsze masz prawo żądać informacji** na temat producenta, składu, terminu przydatności itp. Często produkty pakowane luzem (mięso, produkty garmażeryjne, cukierki, wyroby piekarnicze) nie mają etykiet lub innego oznakowania umieszczonego w miejscu sprzedaży. W takim przypadku, niezależnie od formy sprzedaży oferowanego produktu, **masz prawo zapytać sprzedawcę** o interesujące Cię informacje, których musi Tobie udzielić.
- **Patrz na skład** – jeśli chcesz mieć pewność, że produkt, który wybierasz jest takiej jakości, jakiej oczekujesz, czytaj etykiety również pod tym kątem. Może się, bowiem okazać, że w ulubionej kiełbasie (niekoniecznie taniej) znajduje się niewiele mięsa, a resztę stanowią: tłuszcz, skórki, skrobia, błonnik i pozostałe dodatki.

KUCHNIA

Kuchnia to szczególne miejsce w domu. Nieświadomi wielu zagrożeń, również w kuchni możemy natknąć się na pewne niebezpieczeństwo. Musimy zdać sobie sprawę z faktu, że także w tym miejscu pojawia się szereg specyficznych problemów, których nieznanomość, bądź też bagatelizowanie, może stać się przyczyną wielu nieszczęść. Aby zapobiec zatruciom pokarmowym i wielu innym nieprzyjemnym skutkom niewłaściwego zachowania w kuchni, należy zwrócić uwagę na przyczyny zatruc pokarmowych, celowość zachowania higieny w miejscu przygotowywania posiłków, najlepsze warunki przechowywania i przetwarzania żywności, jak również możliwe zanieczyszczenia artykułów spożywczych, występujące w żywności substancje antyodżywcze oraz aspekty jakościowe, na które należy zwrócić uwagę podczas dokonywania zakupów spożywczych.

HIGIENA PODCZAS PRZYGOTOWYWANIA POSIŁKÓW

Sposób przygotowywania posiłków odgrywa niezwykle ważną rolę dla bezpieczeństwa żywności. Każdy etap wymaga zwrócenia uwagi na odpowiednią higienę, gdyż ma to bezpośredni wpływ na nasze zdrowie lub życie.

W 2013 roku najwięcej zatruc pokarmowych spowodowały pałeczki **Salmonelli enteritidis** (dane GIS). Potwierdzono 7 558 zachorowań wywołanych tą bakterią (**w tym 7 387 zatruc pokarmowych**), co stanowiło niemal 80% wszystkich zatruc pokarmowych. Bardzo często miejscem wystąpienia ognisk zatrucia są mieszkania prywatne, w których żywność została wyprodukowana i spożyta. Źródłem zakażenia żywności zazwyczaj bywa użycie do produkcji zarówno posiłków mięsnych, jak i wyrobów ciastkarskich, zakażonych jaj kurzych oraz nieprzestrzeganie wymagań sanitarnych. Właśnie dlatego tak ważne jest przestrzeganie zasad i zachowanie szczególnej ostrożności przy sporządzaniu potraw z jaj oraz mięsa (rozdzielanie miejsc ich składowania oraz przygotowywania z nich posiłków, a także odpowiednie mycie i wyparzenie skorupki jaj). Z tego punktu widzenia, odpowiednia kolejność, rozdzielność oraz higiena czynności wykonywanych w kuchni ma ogromne znaczenie.

PRAWIDŁOWE ZACHOWANIA W KUCHNI

Przed rozpoczęciem pracy:

- Twoje ręce codziennie kontaktują się z różnymi powierzchniami i przedmiotami, których czystość pozostawia wiele do życzenia, a w dodatku są one użytkowane przez wielu ludzi (toaleta, klamki, pieniądze, poręcze, uchwyty, telefony komórkowe itp.). To doskonałe miejsca sprzyjające **przenoszeniu chorób „z rąk do rąk”**, dlatego przed przystąpieniem do przygotowywania posiłków należy koniecznie umyć ręce ciepłą wodą oraz mydłem.

W trakcie przygotowywania posiłków należy przestrzegać następujących zasad:

- **Rozdzielność czynności**

Jeśli masz styczność z surowym mięsem, brudnymi warzywami lub jajami, przystępując po ich umyciu do kolejnych czynności musisz umyć ręce, by **nie przenosić bakterii oraz wirusów i zanieczyszczać pozostałej żywności** (szczególnie takiej, która ma być spożyta bezpośrednio – bez mycia oraz dalszej obróbki cieplnej).

Taką samą uwagę należy przywiązywać do używanych narzędzi i sprzętu, czyli np. nie przygotowywać surówki na desce, której przed chwilą użyliśmy do krojenia surowego mięsa lub nie myć naczyń tą samą szmatką, której użyliśmy do mycia jaj lub warzyw.

- **Mycie żywności**

- warzywa i owoce, które zamierzamy spożyć na surowo należy dokładnie umyć pod bieżącą wodą oraz sparzyć,
- warzywa wyraźnie zanieczyszczone ziemią należy myć specjalną szczoteczką,
- jaja należy wyparzać (zanurzyć przez 10 sekund w wodzie o temperaturze ok. 90°C),
- mięso przed obróbką należy dokładnie umyć ciepłą wodą,
- do mycia żywności należy używać bezpiecznej wody – w przypadku wątpliwości najlepiej ją przegotować.

- **Unikanie zanieczyszczeń**

Dbaj o dobry stan narzędzi i sprzętu, by nie stanowiły one źródła zanieczyszczeń (np. zardzewiałe metalowe łopatki, uszkodzone drewniane łyżki, garnki z wytartą emalią). Ręczniki używane w kuchni powinny być regularnie wymieniane i prane w wysokiej temperaturze.

WARUNKI PRZECHOWYWANIA ŻYWNOSCI

Odpowiednie przechowywanie żywności chroni przed zanieczyszczeniem, spowalnia procesy psucia, pozwala na dłuższe zachowanie korzystnych cech sensorycznych (smak, zapach, barwa), a tym samym, co zresztą najważniejsze, **ogranicza ryzyko wystąpienia zatruc pokarmowych**.

mowych. Najwłaściwszym postępowaniem jest przechowywanie produktów zgodnie z zaleceniami producenta.

Miejsca, w których żywność jest przechowywana powinny być utrzymane w czystości, dlatego należy m.in. regularnie myć lodówkę (najlepiej raz w tygodniu oraz przemywać np. wodą z dodatkiem octu), ponieważ zgromadzone na powierzchniach resztki żywności stanowią idealne warunki do rozwoju bakterii, pleśni oraz grzybów. To, że żywność przechowywana jest w lodówce nie daje gwarancji pełnego bezpieczeństwa. Warunki chłodnicze są korzystne dla rozwoju niektórych bakterii chorobotwórczych, takich jak np. *Listeria monocytogenes* (nabiał), *Yersinia enterocolitica* (surowe mięso lub mleko). Dlatego tak **ważne jest mycie surowych produktów tam umieszczanych oraz bieżące utrzymywanie czystości urządzeń chłodniczych.**

Nie zapominaj, że niektóre toksyny wytwarzane przez bakterie lub grzyby nie zmieniają smaku, zapachu bądź konsystencji. W przypadku mikotoksyn (toksyn wytwarzanych przez grzyby), usunięcie miejsca z widoczną pleśnią nie czyni produktu przydatnym do spożycia, ponieważ substancje te, choć niewidoczne, mogą być rozmieszczone w całym produkcie.

Dbając o prawidłowe przechowywanie żywności pamiętaj o:

- bezwzględny przestrzeganiu terminów ważności („najlepiej spożyć do...”, „należy spożyć do...”) – nie można spożywać produktów przeterminowanych, gdyż stanowią zagrożenie dla zdrowia. Twoje obawy powinny wzbudzić np. wybrzuszone konserwy, produkty z widocznymi oznakami pleśni, produkty o zmienionym wyglądzie, smaku lub zapachu,
- segregacji produktów surowych, wymagających mycia, gotowania lub innych zabiegów kulinarnych i produktów przeznaczonych do bezpośredniego spożycia,
- wystudzeniu pozostałości niezjedzonych posiłków tak szybko jak to możliwe i umieszczeniu w lodówce,
- przechowywaniu trwałych produktów spożywczych (produkty sypkie, pieczywo, konserwy itp.) w miejscach chłodnych oraz suchych, ponieważ wysoka wilgotność powietrza sprzyja namnażaniu bakterii oraz rozwojowi szkodników np. owadów w produktach sypkich,

- zasadach odnoszących się do produktów wymagających przechowywania chłodniczego (mięso, nabiał, warzywa, lody itd.):
 - produktów rozmrożonych w żadnym wypadku nie należy zamrażać ponownie,
 - w urządzeniach chłodniczych nie należy przechowywać nieumytych warzyw i owoców,
 - nie dopuszczać do przerwania „łańcucha chłodniczego”, czyli nie pozwalać, by tego typu produkty pozostawały zbyt długo poza lodówką lub zamrażarką. W związku z tym, że ta grupa produktów należy do żywności łatwopsującej się, przechowywanie w temperaturze pokojowej może doprowadzić do szybkiego rozwoju drobnoustrojów, które to z kolei mogą być przyczyną dolegliwości ze strony układu pokarmowego, a w skrajnych przypadkach zagrożeniem dla zdrowia lub życia.

Zakupy – aby kupowana żywność była dla nas bezpieczna:

- zwracaj uwagę na sposób oferowania do sprzedaży produktów spożywczych: ich wygląd, zapach, smak oraz oznakowanie (data minimalnej trwałości lub termin przydatności do spożycia, warunki przechowywania, skład),
- sprawdzaj czy oferowana żywność jest skutecznie chroniona przed owadami,
- nie kupuj produktów niewłaściwie przechowywanych w miejscu zakupu – np. ciast kremowych, nabiału, wyrobów garmażeryjnych przechowywanych poza urządzeniem chłodniczym,
- nie kupuj produktów częściowo rozmrożonych (lody, mrożonki),
- kupuj tylko świeże i zdrowe warzywa i owoce – bez oznak zepsucia, zapleśnienia, ognisk gnilnych,
- ogranicz do minimum czas transportu surowych warzyw i owoców, a także produktów wymagających przechowywania w warunkach chłodniczych od punktu zakupu do miejsca zamieszkania (wysoka temperatura i czas sprzyjają rozwojowi drobnoustrojów),
- unikaj produktów spożywczych z niewiadomego źródła (nieoznakowanych).

TROSKA O ZDROWIE

SZCZEPHENIA

Z każdym rokiem wzrasta liczba seniorów i senierek podróżujących poza granice naszego kraju. Ryzyko zachorowania podczas takich wypraw uzależnione jest od wielu czynników. Wielu chorobom można zapobiec, wykonując szczepienia przed planowanym wyjazdem. Pamiętajmy jednak, że należy pomyśleć o tym z wyprzedzeniem pozwalającym na wytworzenie się odporności.

SENIORZE ZADBAJ O SZCZEPHENIA!

Egzotyczna wycieczka może być wspaniałą przygodą, pod warunkiem, że nie zapomnisz o tym, co najcenniejsze... o zdrowiu.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Przed planowanym wyjazdem zagranicznym skonsultuj się ze swoim lekarzem lub udaj się do punktu szczepień. Tam uzyskasz szczegółowe informacje na temat zagrożeń i możliwości ich uniknięcia.

Choroby, którym można zapobiec, stosując szczepienia to m.in.:

- wirusowe zapalenie wątroby (WZW) typu A i B,
- dur brzuszny,
- cholera,
- żółta gorączka,
- poliomyelitis,
- zakażenia meningokokowe,

- zakażenia pneumokokowe,
- kleszczowe zapalenie mózgu,
- wścieklizna,
- tężec i błonica,
- japońskie zapalenie mózgu.

Przed niektórymi chorobami uchroni nas jednak wyłącznie odpowiednia profilaktyka.

BORELIOZA

Borelioza to wieloukładowa choroba zakaźna wywoływana przez bakterie należące do krętków *Borrelia burgdorferi*, przenoszona na człowieka i niektóre zwierzęta przez kleszcze.

Kleszcze żyją powszechnie na terenie całego kraju w miejscach wilgotnych i obfitujących w roślinność. Można spotkać je w lasach, na łąkach oraz nad brzegami rzek i jezior. Pojawiają się także w parkach i na działkach. Aktywność kleszczy rozpoczyna się zwykle wczesną wiosną i trwa aż do późnej jesieni. Jest większa im wyższa jest temperatura i wilgotność otoczenia. Żyją w ściółce i w poszukiwaniu swych żywicieli (zwierząt, ludzi) wspinają się na trawy i krzewy. Wiszą na źdźbłach trawy i na spodzie liści, z tego powodu są niewidoczne. Dlatego „zbieramy” kleszcze, przechodząc przez trawy lub krzewy. Kleszcze żywią się krwią zwierząt i ludzi. W czasie wysysania krwi kleszcze mogą przenieść groźne dla zdrowia bakterie wywołujące boreliozę.

Jak się chronić przed ukąszeniem przez kleszcza:

- noś odpowiednią odzież w lesie zakrywającą jak najwięcej części ciała,
- stosuj środki odstrasżające kleszcze.

Po wizycie w lesie lub innym miejscu bytowania kleszczy dokładnie obejrzyj całe ciało. Po zauważeniu kleszcza, natychmiast delikatnie go usuń. W tym celu użyj pęsety. Miejsce ukłucia zdezynfekuj. Gdyby usunięcie kleszcza sprawiało trudności, zwróć się o pomoc do lekarza. Nie smaruj kleszcza żadną substancją, aby nie zwiększać ryzyka zakażenia.

KLESZCZOWE ZAPALENIE MÓZGU (KZM)

To ostra wirusowa choroba zakaźna przenoszona przez kleszcze. Zachorowania występują głównie latem i jesienią, na skutek ukłucia przez zakażonego kleszcza. Wirus KZM atakuje mózg lub rdzeń kręgowy, wywołując zapalenie mózgu, opon mózgowo-rdzeniowych lub rdzenia kręgowego. Leczenie szpitalne trwa zazwyczaj kilka tygodni. Wielu chorych cierpi na długotrwałe lub trwałe powikłania neurologiczne, takie jak porażenia nerwów lub niedowłady kończyn oraz zmiany psychiczne i emocjonalne, które znacznie pogarszają jakość dalszego życia. U około 1-2% pacjentów choroba kończy się zgonem. Zapobieganie ukąszeniom kleszczy przez stosowanie preparatów odstraszcających i/lub noszenie specjalnej odzieży ochronnej nie okazały się wystarczająco skuteczne. Najpewniejszym sposobem zabezpieczenia się przed kleszczowym zapaleniem mózgu jest **szczepienie ochronne**.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Szczepienie może ochronić Cię przed poważnymi powikłaniami kleszczowego zapalenia mózgu!

WIRUSOWE ZAPALENIE WĄTROBY TYPU B (WZW B)

Wirusowe zapalenie wątroby typu B to zagrażające życiu zakażenie wirusowe, które atakuje wątrobę, powodując stan zapalny wątroby. Przyczyną choroby jest HBV (*Hepatitis B Virus*) – wirus zapalenia wątroby typu B. Do zakażenia może dojść podczas kontaktu z zakażoną krwią, kontaktu z wydzielinami człowieka (ślina, śluz, sperma), kontaktów seksualnych, porodu dzieci przez zakażone wcześniej matki, kontaktu z zakażonymi, niejałowymi igłami i narzędziami chirurgicznymi, w czasie czynności powodujących uszkodzenie skóry. Naruszenie ciągłości tkanek może być związane z zabiegiem medycznym, niemedycznym lub przypadkowe.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Przed planowanym zabiegiem lub operacją skontaktuj się z lekarzem w sprawie zaszczepienia przeciw WZW typu B.

Do sytuacji potencjalnie niebezpiecznych należą:

- zabiegi medyczne z przerwaniem ciągłości tkanek lub endoskopia,
- zabiegi stomatologiczne,
- zabiegi kosmetyczne z użyciem cążek, nożyczek, przekłuwanie uszu lub innych części ciała, wykonywanie tatuaży,
- wizyty u fryzjera z użyciem brzytwy,
- korzystanie ze wspólnej maszynki do golenia, depilatora, pęsety, pilnika do paznokci, szczoteczki do zębów lub innych przyborów, które mogą być zakażone wirusem,
- akupunktura,
- przyjmowanie narkotyków dożylnie,
- utrzymywanie przygodnych kontaktów seksualnych z wieloma partnerami.

Wirusowe zapalenie wątroby może mieć formę ostrą lub przewlekłą. Ostre WZW typu B może trwać od kilku tygodni do kilku miesięcy, najczęściej ulega samoistnemu wyleczeniu, ale może przejść również w postać przewlekłą (szczególnie u osób starszych). Przewlekłe wirusowe zapalenie wątroby typu B może natomiast trwać całe życie i prowadzić do bardzo poważnych chorób wątroby, w tym także do marskości i raka wątroby. Początkowo przebieg jest zwykle bezobjawowy lub z objawami, które zazwyczaj nie kojarzą się z chorobą wątroby takimi, jak: osłabienie, senność, bóle głowy, podwyższona temperatura ciała, brak apetytu, apatia, obniżony nastrój. Inne objawy, które mogą się pojawić w czasie choroby to nudności, niestrawność, odbijanie, zgaga, wzdęcia, poposiłkowe uczucie pełności, wczesne uczucie sytości, pieczenie w nadbrzuszu, żółtaczka (u części chorych), świąd skóry, odbarwiony stolec, ciemny mocz, wzrost aktywności transaminaz.

Wirusowemu zapaleniu wątroby typu B można zapobiec dzięki **szczepieniom ochronnym**. Pełny cykl szczepienia obejmuje 3 dawki: drugą dawkę należy podać miesiąc po podaniu pierwszej dawki, a trze-

cią – sześć miesięcy po pierwszej dawce. Szczepienie jest bezpieczne i dobrze tolerowane. Szczepienie jest szczególnie istotne dla seniorów z uwagi na częste kontakty ze służbą zdrowia (pobieranie krwi, zabiegi operacyjne, badania endoskopowe itp.).

TEŻEC

Jest ostrą chorobą zakaźną układu nerwowego spowodowaną działaniem toksyny tężcowej (neurotoksyny), powstającą przy naruszeniu ciągłości tkanek (droga przyranna). Charakteryzuje się wzmożoną pobudliwością i skłonnością do uogólnionego skurczu mięśni, w tym oddechowych. Do zakażenia dochodzi przez zanieczyszczenie rany ziemią, nawozem, kurzem lub innym ciałem obcym skażonym zarodnikami tężca. Śmiertelność w tężcu jest bardzo wysoka (40%), największa wśród osób starszych. W związku z powyższym, osoby starsze w szczególności powinny się zaszczepić przeciwko tężcowi (dawka przypominająca co 10 lat).

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Jeśli nie masz aktualnych szczepień w przypadku zranienia podczas pracy na działce czy w ogrodzie udaj się do lekarza w celu wykonania szczepienia przeciwko tężcowi.

PNEUMOKOKI

Inwazyjną chorobę pneumokokową wywołuje *Streptococcus pneumoniae* (dwoinka zapalenia płuc) będąca przyczyną wielu zespołów klinicznych zależnie od miejsca zakażenia (np. ostre zapalenie ucha środkowego, zapalenie zatok, zapalenie płuc, posocznica, zapalenie opon mózgowo-rdzeniowych).

Przebieg choroby jest zróżnicowany od średnio ciężkich, często nawracających zakażeń górnych dróg oddechowych do ciężkiej, inwazyjnej postaci zapalenia płuc z posocznicą o powikłanym przebiegu. Zakażenie zazwyczaj jest poprzedzone kolonizacją górnych dróg od-

dechowych przez *S. pneumoniae*, nasiloną w okresach zimowo-jesien-nych.

Pneumokoki rozprzestrzeniają się drogą kropelkową podczas kaszlu i kichania, przez kontakt bezpośredni z chorym lub z wydzielinami z dróg oddechowych osoby zakażonej.

Najwięcej powikłań występuje u dzieci poniżej 2. roku życia oraz u osób starszych (powyżej 65. roku życia). W związku z tym osobom starszym zaleca się **szczepienia** przeciwko pneumokokom.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Wykonując szczepienie przeciwko pneumokokom chronisz siebie i swoje wnuki!

GRYPA

Grypa sezonowa to bardzo zaraźliwa choroba zakaźna, występująca corocznie, przebiegająca pod postacią ostrej infekcji układu oddechowego. Zakażenie szerzy się drogą kropelkową przez kontakt bezpośredni lub kontakt ze skażonymi przedmiotami. Od zwykłego przeziębienia odróżnia ją nie tylko bardzo gwałtowny przebieg, ale również niebezpieczne powikłania.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Powikłania grypy mogą być dla Ciebie bardzo groźne, a szczepienia mogą Cię przed nimi uchronić.

Okres wylęgania trwa od 1 do 4 dni (zwykle 1-2 dni), następnie pojawiają się charakterystyczne objawy:

- gorączka powyżej 38°C,
- dreszcze,
- uczucie rozbicia,
- osłabienie,
- bóle mięśniowe,

- katar,
- suchy kaszel,
- bóle głowy.

Okres zakaźności utrzymuje się 1 dzień przed i od 3-5 dni po wystąpieniu objawów. Do grupy osób szczególnie podatnych na zakażenie należą: dzieci, osoby powyżej 60. r.ż., chorujące na choroby przewlekłe, po przeszczepach i zakażone wirusem HIV.

Każdego roku z powodu ciężkiego przebiegu grypy i występujących powikłań część chorych wymaga hospitalizacji. To właśnie w grupie seniorów i senierek obserwuje się najwięcej tych przypadków.

Najczęstsze powikłania to:

- zapalenie oskrzeli i płuc,
- zapalenie mięśnia sercowego i osierdza,
- zapalenie krtani i tchawicy,
- zaostrzenie współistniejącej choroby przewlekłej.

Jak uniknąć choroby?

Najskuteczniejszą metodą przeciwdziałania zachorowaniom jest zwiększenie odporności poprzez dostępne szczepienia. Odporność poszczepienna utrzymuje się zwykle do 6 miesięcy i zapewnia ochronę w sezonie epidemicznym. Często seniorzy i seniorki mogą liczyć na bezpłatne szczepienia przeciwko grypie w swoim mieście.

Niezwykle ważne jest również unieszkodliwienie źródła zakażenia – izolacja chorych (reżim domowy i ograniczenie kontaktów).

W sezonie epidemicznym ważne jest także zachowanie szczególnej ostrożności – bezwzględne przestrzeganie higieny rąk, higieny kaszlu, kontaktów z zakażonymi oraz częste i dokładne wietrzenie pomieszczeń.

Dlaczego co roku jest nowa szczepionka?

W każdym sezonie epidemicznym wyizolowane i wstępnie scharakteryzowane szczepy wirusa grypy przesyłane są przez Krajowy Ośrodek ds. Grypy do Centrum Referencyjnego WHO ds. Grypy w Londynie. Wirus grypy ulega szybkim mutacjom, dlatego na każdy sezon powstaje nowa szczepionka. Spośród szczepów wirusa wyizolowanych w danym sezonie epidemicznym na całym świecie WHO wybiera szczepy, które znajdują się w składzie szczepionek na następny sezon.

Po podaniu szczepionki układ odpornościowy (naturalny system obronny organizmu) wytwarza własną ochronę przed chorobą (przeciwciała). **Żaden ze składników szczepionki nie może wywołać grypy.** Szczepionka chroni przed chorobą po około 2-3 tygodniach po zaszczepieniu. Dlatego też warto zdecydować się na nią już we wrześniu/ październiku. Wówczas będzie nas chroniła przed grypą aż do marca, gdy średnio kończy się sezon zachorowań.

Lekarze i eksperci twierdzą zgodnie, że szczepienia przeciwko grypie są jedyną skuteczną metodą, która pozwala uniknąć zarówno zachorowań, jak i powikłań.

PALENIE TYTONIU

Palenie to poważny problem epidemiologiczny naszych czasów. Palenie tytoniu od lat stanowi poważny problem epidemiologiczny w Polsce i na świecie. Uważa się, że ponad miliard osób, czyli około 1/4 wszystkich dorosłych na świecie pali tytoń. Używanie tytoniu co roku zabija 5,2 milionów ludzi na świecie. Według przewidywań w 2030 roku liczba osób umierających z powodu palenia tytoniu może wzrosnąć do 8 milionów rocznie.

Dlaczego palenie tytoniu jest szkodliwe?

Długotrwałe palenie tytoniu – przez wiele lat, może doprowadzić do wielu chorób. Dym tytoniowy zawiera ponad 4000 związków chemicznych, spośród których 40 uważa się za rakotwórcze. Substancje zawarte w dymie tytoniowym wpływają negatywnie na zdrowie oraz pogarszają wygląd skóry palacza. Palenie może prowadzić do wielu chorób przewlekłych i może być przyczyną powstawania nowotworów.

Czy palenie tytoniu jest chorobą?

W wydanej przez Światową Organizację Zdrowia klasyfikacji chorób i problemów zdrowotnych oznaczono je symbolem F17 jako „**zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane paleniem tytoniu**”.

Czy palenie tytoniu uzależnia?

Siła uzależnienia od nikotyny jest porównywalna do siły uzależnienia od heroiny i kokainy.

Kim jest bierny palacz?

Biernymi palaczami są osoby, które przebywają w towarzystwie osób palących, wdychając dym tytoniowy z papierosów przez nie palonych. Boczny strumień dymu tytoniowego zawiera od 5 do 15 razy więcej tlenu węgla i od 2 do 20 razy więcej nikotyny niż dym wdychany przez palacza. Bierni palacze są narażeni na wystąpienie raka płuc i chorób serca. Dym tytoniowy zawiera substancje alergizujące, które mogą powodować łzawienie oczu, podrażnienie błon śluzowych nosa czy nawracające zakażenia układu oddechowego.

Ekonomiczne skutki palenia tytoniu

Paczka papierosów kosztuje około 15 zł. Palacz, który wypala 1 paczkę papierosów dziennie przez rok wyda co najmniej **5 475 zł**, przez 10 lat jest to już 54 750 zł. Do konsekwencji ekonomicznych należą koszty leczenia chorób spowodowanych paleniem tytoniu oraz koszty przedwczesnych zgonów, które są spowodowane narażeniem na środowiskowy dym tytoniowy.

Společne konsekwencje palenia tytoniu

Konsekwencje społeczne to m.in. wykluczenie palacza z życia społecznego wynikające z choroby oraz ograniczenie jego zdolności do pracy. Palacz może budzić niechęć innych osób, przez co może nastąpić próba ograniczenia kontaktu z nim. Ponadto, przekazuje on negatywny wzorzec zachowań zdrowotnych dzieciom i młodzieży.

- w okresie **od 2 tygodni do 3 miesięcy** od wypalenia ostatniego papierosa poprawia się funkcjonowanie płuc i spada ryzyko zawału,
- w okresie **od 1 do 9 miesięcy zmniejsza się kaszel i zanika brak tchu,**
- **rok** po rzuceniu palenia **spada o połowę ryzyko zachorowania na chorobę wieńcową** w porównaniu do ryzyka występującego u palacza.

Obowiązujące prawo a palenie tytoniu

Polska jest jednym z pierwszych krajów europejskich, które wprowadziły politykę ochrony zdrowia przed dymem tytoniowym w miejscach publicznych. Ustawa z dnia 15 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych regulująca te kwestie wskazuje miejsca, w których nie wolno palić tytoniu:

- na terenie i w budynkach szpitali, przychodni, jednostek systemu oświaty (przedszkola, szkoły) i uczelni wyższych,
- w pomieszczeniach zakładów pracy, obiektów kultury (kina, teatry, domy kultury), obiektów sportowych, obiektów służących obsłudze podróżnych (dworce, lotniska), w lokalach gastronomiczno-rozrywkowych i innych pomieszczeniach użytku publicznego,
- w miejscach przeznaczonych do zabawy dzieci,
- w środkach komunikacji publicznej oraz na przystankach.
Właściciel lub zarządzający może wyznaczyć palarnię:
- w domach pomocy społecznej lub domach spokojnej starości,
- w hotelach,
- w obiektach służących obsłudze podróżnych,
- na terenie uczelni,
- w pomieszczeniach zakładów pracy,
- w lokalach gastronomiczno-rozrywkowych.

8 września 2016 r. weszła w życie nowelizacja ustawy z dnia 9 listopada 1995 roku o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. 2016.1331). Główne zmiany dotyczą palenia papierosów elektronicznych oraz nowatorskich wyrobów tytoniowych (tytoniu do samodzielnego skręcania papierosów, tytoniu fajkowego, tytoniu do fajki wodnej, cygar, cygaretek, tytoniu do żucia, tytoniu do nosa lub do stosowania doustnego). Na mocy nowych przepisów palenie e-papierosów, jak tradycyjnego tytoniu, jest zakazane w miejscach publicznych: przystankach, szkołach czy szpitalach. Natomiast w miejscu pracy muszą powstać palarnie. W restauracjach, barach i klubach mogą powstawać lub być wydzielane specjalne pomieszczenia, w których będzie można palić e-papierosy. Aby kupić liquidy (płyny do e-papierosów) i same e-papierosy, trzeba mieć

ukończone 18 lat. Sprzedaż e-papierosów i liquidów została zakazana w internecie, również obowiązuje zakaz ich promowania i reklamowania.

SENIORZE, SENIORKO PAMIĘTAJ!

Zrezygnować z palenia można w każdym wieku. Będzie się to zawsze wiązało z korzyściami zdrowotnymi, ale również materialnymi.

OPIEKA ZDROWOTNA – NARODOWY FUNDUSZ ZDROWIA

Zapewne każdy, chociaż raz w życiu zetknął się z sytuacją, w której potrzebował pilnie pomocy medycznej – być może nawet nie dla siebie, ale dla kogoś bliskiego. Pierwsza myśl, jaka się wtedy pojawia to: gdzie się zgłosić? Do kogo zwrócić się po pomoc?

Poniżej znajdziesz praktyczne informacje na temat zasad korzystania z Izb Przyjęć, Szpitalnych Oddziałów Ratunkowych, nocnej i świątecznej pomocy doraźnej, czyli tzw. „wieczorynek” oraz pogotowia ratunkowego.

PODSTAWOWA OPIEKA ZDROWOTNA – CZYLI POZ

W skład POZ wchodzi: świadczenia lekarza rodzinnego, pielęgniarki środowiskowo – rodzinnej, położnej oraz nocna i świąteczna pomoc zdrowotna.

Ważne informacje:

- do lekarza, pielęgniarki i położnej POZ zapisujemy się, wypełniając deklarację,
- poradnia lub gabinet lekarza POZ ma obowiązek zapewnić pacjentowi dostęp do świadczeń w godzinach między 8.00 a 18.00 w dni powszednie,
- na wizytę do lekarza POZ zapisujemy się osobiście, telefonicznie, przez osobę trzecią lub za pomocą innych środków komunikacji elektronicznej (np. e-mail) na konkretny dzień i godzinę. Rejestrujemy się na bieżąco w godzinach pracy poradni (czyli w przypad-

ku gabinetu lekarza POZ – w dni powszednie między godziną 8.00 a 18.00),

- w przypadku uzasadnionym stanem zdrowia – lekarz POZ przyjmuje pacjenta w dniu zgłoszenia, w godzinach pracy,
- świadczenia lekarza POZ to również wizyty domowe – u pacjenta w domu, w przypadkach uzasadnionych medycznie,
- lekarz POZ lub uprawniona do wypisywania recept pielęgniarka – może podczas wizyty wypisać więcej niż jedną receptę na większość leków, stosowanych np. w leczeniu chorób przewlekłych – z odroczonym terminem realizacji (wyjątkiem są pewne grupy leków, np. zawierające substancje psychotropowe). Jednorazowo, wypisuje się do 12 recept na następujące po sobie okresy czasu – tak, żeby stosowanie przepisanych leków nie przekroczyło łącznie 360 dni. Na jednej receptce przepisuje się lek w ilości nie większej niż na 120 dni stosowania. Oznacza to, że na jednej wizycie możemy otrzymać recepty na kolejne miesiące leczenia, bez konieczności kupowania wszystkich leków naraz. Możemy co miesiąc wykupić leki na bieżący czas stosowania (realizując receptę, na której będzie widniała bieżąca data realizacji) bez konieczności rejestracji u lekarza i odbywania kolejnych wizyt. Pamiętajmy, że o sposobie wypisania recepty – decyduje lekarz, biorąc pod uwagę stan zdrowia pacjenta,
- lekarz POZ decyduje – na podstawie stanu zdrowia pacjenta – o konieczności i częstotliwości zlecanych mu badań. Jeśli pacjent chciałby dowiedzieć się, które badania może zlecić lekarz POZ – może zasięgnąć takich informacji w oddziale NFZ (dane kontaktowe i numery telefonów podane są na końcu folderu) lub w koszyku świadczeń gwarantowanych na stronie internetowej Ministerstwa Zdrowia,
- w razie potrzeby możemy również zmienić lekarza rodzinnego – trzy razy w roku bezpłatnie. Każda kolejna zmiana wiąże się z odpłatnością. Zmiany dokonujemy, udając się do wybranej, nowej placówki i tam wypisując nową deklarację wyboru. Nie musimy informować dotychczasowego lekarza (placówki, gabinetu) o rezygnacji.

NOCNA I ŚWIĄTECZNA POMOC ZDROWOTNA, CZYLI „WIECZORYNKA”

Co zrobić, kiedy czujemy się źle, lub np. musimy otrzymać zastrzyk po godzinie 18.00 i przed 8.00 w zwykły dzień, albo w weekendy lub święta? Wtedy kierujemy się do placówki udzielającej świadczeń w ramach nocnej i świątecznej pomocy zdrowotnej, czyli do tak zwanej „wieczorynki”. W samym Poznaniu działa 9 takich placówek, w całym województwie 44 i możemy wybrać dowolną z nich (nie obowiązuje rejonizacja). Kiedy skorzystamy? Przede wszystkim w przypadku:

- nagłego zachorowania,
- nagłego pogorszenia stanu zdrowia, gdy nie ma objawów sugerujących bezpośrednie zagrożenie życia, a zastosowane środki domowe lub leki dostępne bez recepty nie przyniosły spodziewanej poprawy,
- konieczności zachowania ciągłości leczenia lub pielęgnacji.

Skorzystanie ze świadczeń podstawowej opieki zdrowotnej w nocy i w święta uzasadniają między innymi:

- zaostrzenie dolegliwości znanej choroby przewlekłej (np. kolejny napad astmy oskrzelowej z umiarkowaną dusznością),
- infekcja dróg oddechowych z wysoką gorączką, szczególnie u małych dzieci i ludzi w podeszłym wieku,
- bóle brzucha, nieustępujące mimo stosowania leków rozkurczowych,
- bóle głowy, nieustępujące mimo stosowania leków przeciwbólowych,
- biegunka lub wymioty, szczególnie u dzieci lub osób w podeszłym wieku,
- zatrzymanie stolca lub moczu,
- nagłe bóle krzyża, kręgosłupa, stawów, kończyn itp.,
- zaburzenia psychiczne (z wyjątkiem agresji lub dokonanej próby samobójczej – wtedy należy wezwać pogotowie ratunkowe),
- przyjmowanie serii zastrzyków.

W zależności od stanu zdrowia, w ramach tej formy pomocy możemy również zamówić wizytę domową. Co ważne – w przypadku wizyt domowych w ramach wieczorynek – obowiązuje rejonizacja, to znaczy,

że każda placówka ma „swoj” rejon w którym realizuje wizyty domowe. Rejony realizacji wizyt domowych wraz z danymi placówek.

IZBY PRZYJĘĆ ORAZ SZPITALNE ODDZIAŁY RATUNKOWE

Izby Przyjęć oraz Szpitalne Oddziały Ratunkowe są jednostkami organizacyjnymi szpitali, które przyjmują pacjentów przywiezionych przez zespół ratownictwa medycznego (pogotowie ratunkowe) lub zgłaszających się samodzielnie w stanie zagrożenia życia lub nagłego pogorszenia stanu zdrowia – skutkującym zagrożeniem życia. Świadczenia udzielane przez SOR-y/Izby Przyjęć udzielane są w trybie nagłym osobie znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego. Mogą obejmować również te świadczenia, które ze względu na stan zdrowia pacjenta wymagają niezwłocznej diagnostyki i leczenia i nie mogą być zrealizowane w tym czasie przez placówki z innych rodzajów. Przy wyborze SOR-u nie obowiązuje rejonizacja, pacjent zgłaszający się samodzielnie – ma prawo wyboru placówki na terenie całego kraju, warunkiem jest posiadanie przez tę placówkę umowy z NFZ na leczenie pacjentów. Jeśli natomiast pacjent jest przywożony przez zespół ratownictwa medycznego – kierowany jest do najbliższej placówki.

Udając się do szpitala, należy zabrać ze sobą dowód tożsamości (np. dowód osobisty). W sytuacji przyjęcia w trybie pilnym brak dokumentu tożsamości nie stanowi przeszkody w przyjęciu do szpitala.

Stan prawny informacji na dzień 14 października 2016 r.

Więcej informacji o leczeniu i ubezpieczeniu w NFZ na: www.nfz-poznan.pl, w zakładce: „Dla pacjenta”

www.nfz-poznan.pl

61-823 Poznań, ul. Piekary 14/15, tel. centrali 61 850 60 00

tel. do informacji 61 850 60 36, 61 850 60 72

e-mail: centrala@nfz-poznan.pl

Adres do korespondencji:

60-309 Poznań, ul. Grunwaldzka 158

PAŃSTWOWE RATOWNICTWO MEDYCZNE CZYLI POGOTOWIE RATUNKOWE

Kiedy i jak korzystać?

W przypadkach pilnych, alarmowych (wypadki komunikacyjne, wystąpienie nagłych objawów chorobowych), dzwoniąc pod nr tel. 999 lub 112 w całej Polsce, przez całą dobę.

- zespoły Ratownictwa Medycznego dzielą się na: Podstawowe, oznaczone literą „P” oraz Specjalistyczne, oznaczone literą „S”. W skład zespołu „S” wchodzi minimum 3 osoby: lekarz, ratownicy medyczni, pielęgniarka. W skład zespołów „P” wchodzi 3 lub 2 osoby – ratownicy medyczni. Zakres kompetencji obu rodzajów zespołów jest wyrównany,
- Zespół Ratownictwa Medycznego, w skrócie ZRM, nie ma możliwości wystawienia recepty, skierowania na badanie lub tzw. „L-4”,
- tylko 40% interwencji ZRM to przypadki stanów zagrożenia życia i zdrowia,
- **w razie wątpliwości zawsze dzwoń!** Należy być jednak przygotowanym, że po zebraniu wywiadu, dyspozytor odmówi zadysponowania zespołu ratownictwa medycznego, jeśli uzna, że na dany moment brak jest stanu nagłego zagrożenia. Dyspozytor zawsze wskazuje inną pomoc medyczną, pacjent nigdy nie powinien pozostać bez pomocy,
- dyspozytor medyczny, dyżurujący pod nr tel. 999, posiada minimum 5 lat doświadczenia w pracy z pacjentami. Odbiera około 800 telefonów na dobę. Natomiast operator służb alarmowych, dyżurujący pod numer tel. 112 – często nie jest osobą posiadającą wykształcenie medyczne. Dlatego, jeśli zdarzenie z powodu, którego dzwonimy ma charakter medyczny – lepiej dzwonić bezpośrednio pod numer 999.

Wojewódzka Stacja Pogotowia Ratunkowego w Poznaniu,
ul. Rycerska 10
www.ratownictwo.med.pl

SPIS TREŚCI

Wprowadzenie	3
Zagrożenia bezpieczeństwa	5
Oszustwa.....	5
Przemoc	9
Uzależnienie od alkoholu	13
Bezpieczeństwo w ruchu drogowym	17
Pieszy	17
Rowerzysta	19
Senior kierowca	21
Zagrożenia pożarowe	23
Bezpieczeństwo pożarowe w mieszkaniu	23
Zatrucie czadem	25
Bezpieczeństwo w handlu	29
Umowy i transakcje	29
Gdzie szukać pomocy?	34
Bezpieczeństwo finansowe	35
Cztery zasady bezpiecznych pożyczek	35
Zwolnienie z podatku od spadku i darowizn	37
Bezpieczeństwo farmakologiczne	38
Senior w aptece	38
Różnica między lekiem a suplementem diety	41
Suplementy diety – czy warto stosować	42
Bezpieczne i zdrowe żywienie	48
Etykieta – źródło ważnych informacji	48
Kuchnia	50
Warunki przechowywania żywności	52
Troska o zdrowie	55
Szczepienia	55
Palenie tytoniu	62
Opieka zdrowotna – Narodowy Fundusz Zdrowia	66
Podstawowa opieka zdrowotna – czyli POZ	66
Nocna i świąteczna pomoc zdrowotna, czyli „wieczorynka”	68
Izby przyjęć oraz szpitalne oddziały ratunkowe	69
Państwowe Ratownictwo Medyczne czyli pogotowie ratunkowe	70

MASZ PRAWO PROSIĆ O POMOC

Centrum Powiadamiania Ratunkowego	112
Policja	997
Straż Pożarna	998
Pogotowie ratunkowe	999
Straż Miejska	986
Mój dzielnicowy	
Moja przychodnia (lekarz rodzinny)	
Moja wieczorynka	
Moja pielęgniarka środowiskowa	
Poznań Kontakt	61 646 33 44
NFZ – „informacje dla pacjenta”	61 850 60 36, 800 800 805
Moja filia MOPR	
Pogotowie energetyczne	991
Pogotowie gazowe	992
Pogotowie ciepłownicze	993
Pogotowie wodno-kanalizacyjne	994